

SPOJENÁ ŠKOLA
MOKROHAJSKÁ 3
844 13 BRATISLAVA

MOKY 3

Školský časopis:
<https://mokrohajska3.edupage.org/text2/>
2. číslo, máj 2017/2018

AŽ 40 strán skvelého čítania!!!

Z OBSAHU VYBERÁME:

Anketa ku Dňu učiteľov

Podakovania lúčiacich sa študentov

Cez okienko materskej školy a 1. stupňa

Čím žijú študenti strednej školy

Navždy sa zachová v pamäti stužková

Reportáž: Los Angeles

Téma: Zdravo žiť je ľahké

Téma: Virtuálny svet vs. reálny svet

Bývalí absolventi: Erik Turjan

Hello English readers!

Medailón: Karel Svoboda

Vtipy

Športové okienko: Finále Slovnaft Cupu

Zbohom, Lucka!

... a véeéľa ďalších zaujímavých
príspevkov ... ☺

SLOVKO NA ÚVOD Šťastie

Nikto nevie, čo to je, no pre každého znamená niečo iné.

Pre niekoho je šťastie v peniazoch, v láske, zdraví.

My v rodine sme sa vždy riadili výrokom tibetského duchovného vodcu Dalajlámu: „Šťastie nie je niečo hotové. Pochádza z tvojich vlastných skutkov.“ To znamená, že na to, aby sme boli šťastní, tak si to musíme zabezpečiť, tvrdo pre to pracovať a čo je najdôležitejšie, tešiť sa z malých radostí. Napríklad ja osobne som šťastný, keď ráno vstanem z postele, keď vidím mojich rodičov, keď prídem do školy a vidím mojich kamarátov a získam veľa nových vedomostí. Kapitola sama o sebe je šťastie v športe. Niekedy sa tímy snažia streliť gól alebo inak skórovať, ale im to jednoducho nejde a potom sú tu aj také momenty kedy zo štyroch striel na bránku padnú štyri góly.

Podľa môjho názoru je šťastie vrtkavé, to znamená, že nie je stále a zvykne sa meniť. Najlepší príklad je už v spomínanom športe. Raz padne 40 striel a žiaden gól a raz padne zo 6 striel 6 gólov.

Zamysleli ste sa nad tým, čo by sme si počali, keby sme už všetko, po čom túžime, už mali? Áno, presne tak. Neboli by sme šťastní. Šťastní sme totiž aj vtedy, keď splníme cieľ, čo si sami vytýčime a keď ho dosiahneme, zakričíme „Áno! Dosiahol som to!“

Na záver si dovoľm zacitovať definíciu z portálu Wikipedia.com: *Šťastie je stav spokojnosti so životom, blaho, ktoré pociťujeme ako radosť, spokojnosť, povznesenie človeka.* Dovoľm si zapriať Vám všetkým. Prežívajte šťastie a šťastné okamihy dovtedy kým ste tu!

Kto vám bráni, aby ste cítili šťastie?

Michal Žiak, II. OA

Redakčná rada:

Šéfredaktor: Matej Horváth,

Redaktori: Michal Žiak, Samuel Béreš, Oskar Stančík
& PaedDr. Daniela Bauerová

Na čísle spolupracovali:

Mgr. Andrej Lackovič, Mgr. Eva Gnothová, PaedDr. Marta Frindrichová, PaedDr. Katarína Šaradinová, Tomáš Durec, Viktória Feketeová, Veronika Haramiová, Anna Antónia Herová, Lucia Husárová, Matúš Hyžák, Jakub Macek, Nikola Razgyelová, Monika Sivičková, Anna Škodová, Erik Turjan a ostatní členovia krúžku Školský časopis Moky 3

!!! VŠETKÝM PRISPIEVATEĽOM ZO <3 ĎAKUJEME !!!

POZOR! POZOR! Uzávierka najbližšieho čísla časopisu Moky 3 - november 2018. POZOR! POZOR!

☺ Najbližšie číslo vyjde: december 2018 Tešíme sa na Vaše zaujímavé príspevky

Príhovor pána riaditeľa

Milí čitatelia, priatelia,

všetkých vás srdečne pozdravujem, zároveň ďakujem za priestor na pár riadkov do nášho najnovšieho letného čísla Mokého.

Školský rok sa preklopil do druhého polčasu, maturitý sú v plnom prúde, deviatáci sú už po prijímačkách a vedľa aká bude ich ďalšia cesta. Naši „prvostupniari“ sa už nevedia dočkať, kedy vyrazia do školy v prírode na krásnom Líptove. Stredoškooláci zas doladujú posledné detaily pred výletom do talianskeho Rímíni a ešte k tomu blížiaci sa náš tradičný „súkromný“ deň detí na Kačine pre všetkých z našej veľkej školskej rodiny....

Toto je len zlomok toho, čo všetko sa u nás v posledných mesiacoch deje. Tak je to správne! Ak má byť škola zaujímavá, musí v nej byť život, tak ako v tej našej. Verím, že aspoň pre väčšinu z nás je naša škola príjemným a obľúbeným miestom, kam sa radi vraciame, bez ohľadu na to, akú úlohu v nej máme.

Ďakujem za podporu a pomoc všetkým, ktorým na našej škole záleží.

Milé naše deti, žiaci, rodičia, kolegovia a všetci ostatní, prajem vám krásne leto – slnko, vodu, zážitky, pohodu a všetko ostatné, čo nemôže chýbať k fantastickým prázdninám.

.....s „dobitými baterkami“ sa na vás opäť teším v novom školskom roku 2018/2019 ☺

váš

Andrej Lackovič

Foto na obálke: redakcia

Exkurzia na Bratislavskom hrade, apríl 2018 (vľavo hore)
Koncert Kamila Mikulčíka a Filipa Hittricha v telocvični školy, apríl 2018 (vpravo hore)
Lyžovačka v Tatrách, január 2017 (vľavo v strede)
Los Angeles, marec 2018 (vpravo v strede)
Stužková slávnosť triedy IV. G, apríl 2018 (vľavo v strede)
Deň Zeme na prvom stupni, apríl 2018 (vľavo dole)
Gitarové vystúpenie v škôlke, máj 2018 (vpravo dole)

Anketa ku DŇU UČITEĽOV

Pripravila: redakcia

Slávnosť učiteľov si akosi pýta našu stále bližšiu pozornosť. Opäť sme vyzvedali medzi našimi spolužiakmi odpovede na záľadné otázky. Čo sme sa dozvedeli?

1. Prečo je podľa teba dobré stať sa a byť UČITEĽOM?

→Ja si myslím, že preto, lebo môžeme ostatných niečo naučiť. No učitelja však musíme byť my sami, musíme byť dosť múdri, aby boli aj ostatní od nás o niečo múdrejší. (Boris, II. EOOS)

→ Pretože keď ste v dospelosti učiteľ, môžete žiakom odovzdávať vedomosti, ktoré ste sa vy naučili vo vašej mladosti. Zároveň im môžete pomáhať, motivovať ich a naučiť ich, ako by svoj talent mali využiť. (Samo, II. G)

→ Môžeme niekoho niečo naučiť. (Monika, V. A)

→ Lebo sa môžeme dozvedieť niečo nové. (Jesika, V. A)

→ Lebo môžem učiť žiakov a môžem pomáhať deťom. (Connie, V. A)

→ Podľa mňa je dobré sa stať učiteľom preto, aby boli ľudia múdri a vzdelaní. (Tibor, V. A)

→ Lebo chceme učiť žiakov. (Niki, V. A)

→ Podľa mňa je dobré stať sa a byť učiteľom preto, lebo učitelia odovzdávajú svoje vedomosti a skúsenosti pre budúce generácie a robia náš svet lepším. (Lucka, II. G)

→ Môžeme našim žiakom v mnohom pomôcť, naučiť ich veľa nových vecí, ale okrem toho aj napríklad prežiť spolu veľa zážitkov na školských výletoch a podobne. Asi najväčšou nevýhodou podľa mňa je, že aj keď napriek všetkým jeho výhodám je toto povolanie náročné, je pomerne slabo platené. (Maťo, II. G)

→ Učiteľ učí žiakov nové vedomosti. To čo ich naučí, budú potrebovať v živote. (Marek, I. OA)

→ Učiteľ vychováva deti, svojich žiakov, aby vo svojej budúcnosti a dospelosti vedeli sa orientovať, aby boli práceschopní a prispeli spoločnosti ako takej. Byť učiteľom teda znamená tvoriť budúcnosť pre ľudstvo. (Oskar, IV. OA)

2. Aký by bol svet bez školy a BEZ učiteľov?

→ Z jednej strany by to bolo dobré, nemuseli by sme sa učiť, ale aj zlé, lebo by sme boli nevzdelaní. (Tibor, V. A)

→ Svet by bol podľa mňa omnoho jednoduchší, nemali by sme toľko technológií, ľudia by neboli dosť múdri na to, aby ich mohli objaviť a vyrobiť. (Boris, II. EOOS)

→ Keby sme tu nemali učiteľov, tak každý na tejto zemeguli by bol hlúpy. Horšie by to bolo bez škôl, pretože by sme neboli len hlúpi, ale aj divokí, a robili by sme si navzájom zle. (Samo, II. G)

→ Keby neboli učitelia, tak by sme sa nič nenaučili a boli by sme hlúpi. (Monika, V. A)

→ Deti by boli hlúpe. (Jesika, V. A)

→ Všetci by boli hlúpi. (Connie, V. A)

→ Svet bez žiakov a bez učiteľov by bol plný hlúpych ľudí a chaosu. (Marek, I. OA)

→ Svet bez školy a učiteľov by pre niekoho bol dobrý, pre niekoho nie, lebo niektorí ľudia berú školu a vedomosti, ktoré v nej môžu získať, povrchné, ale pre niektorých ľudí je to veľmi dôležité. Na svete sú aj takí ľudia, ktorí nemôžu študovať, aj keď je to pre nich asi najdôležitejšia vec v živote, ale niektorí žiaci sa vôbec neučia, aj keď majú tú možnosť. (Lucka, II. G)

→ Možno lepší a možno horší. Neviem to úplne posúdiť, keďže ku „svetu“ aktuálne školy (minimálne u nás na Slovensku) neodmysliteľne patria. (Maťo, II. G)

→ Bez učiteľov sa deti a mladí dospelí nemajú ako naučiť niečo do života. V praveku a staroveku, najmä v období pred naším letopočtom (alebo pred Kristom, roku 0) síce rôzne kmene a národy nepotrebovali učiteľov, lebo sa naučili od rodičov všetko, ale zato nevedeli čítať a písať, lebo to buď nepotrebovali, alebo ich to nemal kto naučiť. Dnes sa nedá bez literácie žiť. (Oskar, IV. OA)

3. Čím by si chcel/chcela byť ty a PREČO?

→ Policajtkou, lebo chránim ľudí v meste. (Connie, V. A)

→ Ja by som chcela byť maliarkou alebo šperkárkou, lebo sa na to teším a viem sa pri tom odreagovať. (Jesika, V. A)

→ Baví ma geografia. (Monika, V. A)

→ Možno podnikateľom, keďže študujem na obchodnej škole. (Boris, II. EOOS)

→ Nemám presne vysnívanú prácu, ale existujú rôzne profesie, ktoré by som chcel robiť v dospelosti:

- režisér, scenárista alebo herec, lebo mám rád filmy všetjakého druhu,
- spisovateľ, lebo čítam knihy, ktoré majú skvelý príbeh spolu s postavami a morálnymi hodnotami (v hlave mám dobré nápady, ktoré by sa dali využiť do mojich príbehov),
- psychológ, lebo by som chcel radiť a pomáhať ľuďom rovnako, ako radím a pomáham svojej rodine,
- archeológ, lebo mám rád celosvetovú históriu, lenže touto profesiou si už nie som taký istý (Samo, II. G).

- Možno podnikateľom, keďže študujem na obchodnej škole. (Boris, II. EOOS)
- Plavčík, lebo by som zachránil niečí život. (Tibor, V. A)
- Pomáhať zvieratám. (Niki, V. A)
- Keďže mi idú jazyky, asi najskôr niečo v tomto smere, nejaký prekladateľ, novinár, alebo niečo také, prípadne učiteľ jazyka... Alebo ešte rozmýšľam nad niečím počítačovo zameraným. (Maťo, II. G)
- Chcela by som byť prekladateľkou, lebo mám rada jazyky, alebo by som chcela niečo tvoriť. Baví ma aj práca a komunikácia s ľuďmi. (Lucka, II. G)
- Tester počítačových programov pre nevidiacich. (Marek, I. OA)
- Chcel by som byť návrhárom počítačových hier (chcieť neznamenať že aj budem). Najkratšie by sa herný návrhár dal opísať takto: Hlavnou úlohou herného návrhára je navrhnúť funkčnú a reálne vyrobiteľnú počítačovú hru, herný návrhár robí tie najdôležitejšie rozhodnutia, dohliada na zamestnancov, komunikuje, rieši problémy, ale najdôležitejšie pre herného návrhára je rozhodovanie o najpodstatnejších veciach a funkciách v počítačovej hre. Správny herný návrhár by mal byť schopný s tímom 10 ďalších vývojárov (grafici, zvukári, programátori) do 15 pracovných dní (3 týždne) vyrobiť funkčný prototyp hry, ktorý chceme vyrábať. Nie celú hru, to trvá 2 roky, ale len prototyp z nej! (Oskar, IV. OA)

4. Na čo sa najviac tešíš, keď ideš ráno do školy? (AK JENIEČO, na čo sa tešíš...)

- Na kamarátov, informatiku, gramatiku, čítanie, biológiu, hudobnú... (Niki, V. A)
- Popravde? Nepoznám na to odpoveď. Aj keď mám rád školu, neviem, na čo by som sa mal ráno tešiť, pretože som čerstvo zobudený a premýšľam (nie často), ako dopadne deň v škole. (Samo, II. G)
- Na to, že uvidím svojich spolužiakov a iných kamarátov z tejto školy. (Boris, II. EOOS)
- Na kamarátov a kamarátky. (Tibor, V. A)
- Teším sa na spolužiakov. (Monika, V. A)
- Na výtvarnú, biológiu, informatiku, telesnú, na Connie a na Maxa. (Jesika, V. A)
- Na kamarátov: na Jesiku, Moniku, Maxa, Tibiho a Dominiku. (Connie, V. A)
- Keď idem ráno do školy, teším sa podľa toho, či máme ťažký alebo ľahký deň. Teším sa najmä na nové skúsenosti, vedomosti a zážitky, ktoré v ten deň nadobudnem. (Lucka, II. G)
- Teším sa na spolužiakov a na ekonomiku. Baví ma to. (Marek, I. OA)
- Na dve veci: na predmety ako ekonomika, SAI (seminár z aplikovanej informatiky) a na spolužiakov. Ekonomika mi objasňuje, ako sú veci v ekonomických/manažérskych/podnikateľských počítačových hrách, napríklad teraz sme si opakovali z predošlých ročníkov, čo je to podnik a načo slúži v hospodárstve. Spolužiakov mám rád, niektorých aj z vlastnej, aj z iných tried. (Oskar, IV. OA)
- Asi na kamarátov. (Maťo, II. G)

5. Na čo sa najviac NETEŠÍŠ, keď ideš do školy?

- Že vstávam o 6:00. (Connie, V. A)
- Na matematiku a slovenčinu. (Jesika, V. A)
- Že nám cesta trvá pol hodinu. (Monika, V. A)
- Nie je nič, na čo by som sa nebol tešil. (Tibor, V. A)
- Akurát sa neteším na to, že sa začína celý pracovný deň v škole. Najradšej ho mám vždy za sebou. (Boris, II. EOOS)
- Na moment, keď sa budím skoro ráno do školy. (Samo, II. G)
- Nemám rád písomky, dlhé rovnice z matematiky a veľa domácich úloh. (Marek, I. OA)
- Pred tým, ako do nej idem, na skoré vstávanie (som strašný spachtoš :D). Keď už do nej idem, tak maximálne niekedy sa neteším na učenie, ale väčšinou je to v pohode. (Maťo, II. G)
- Najviac sa neteším na to, že sa mi môže niečo zlé stať, alebo na to, že som nespĺnila nejakú úlohu, ktorú som mala alebo som sa niečo nenaučila. (Lucka, II. G)
- Bojím sa šikany. Stále. Keď mám zlú náladu, tak každý okoloidúci je hrozba pre mňa. Bojím sa aj krádeže spôsobenej spolužiakmi z iných tried. (Oskar, IV. OA)

6. Čo bysi si prial/priala zažiť v rámci štúdia na Mokrohájskej? Čo by ťa POTEŠILO, keby sa stalo?

- Byť v noci v knižnici. (Niki, V. A)

→ Keby to bolo možné, prial by som si, aby sme mohli urobiť kvíz/šou vo forme markizáckej šou Dobre vedieť. Ešte zaujímavejšie by bolo, keby to moderoval Rastislav Sokol a boli by tam aj herci Robo Jakab a Juraj Kemka, ktorí súperia navzájom. A keby odmietli urobiť túto šou na našej škole, tak tu máme učiteľov a pána riaditeľa, ktorí by mohli zastúpiť moderátora a súperiacich. (Samo, II. G)

→ Ja ani neviem, čo by sa mohlo stať, aby ma to potešilo. (Boris, II. EOOS)

→ Noc v škole a Deň zvierat. (Tibor, V. A)

→ Noc v škole, Deň zvierat a varenie v kuchynke. (Monika, V. A)

→ Deň zvierat a pozeranie TV. (Jesika, V. A)

→ Deň zvieratiek, Noc v múzeu, Noc v škole, Deň rozprávok. (Connie, V. A)

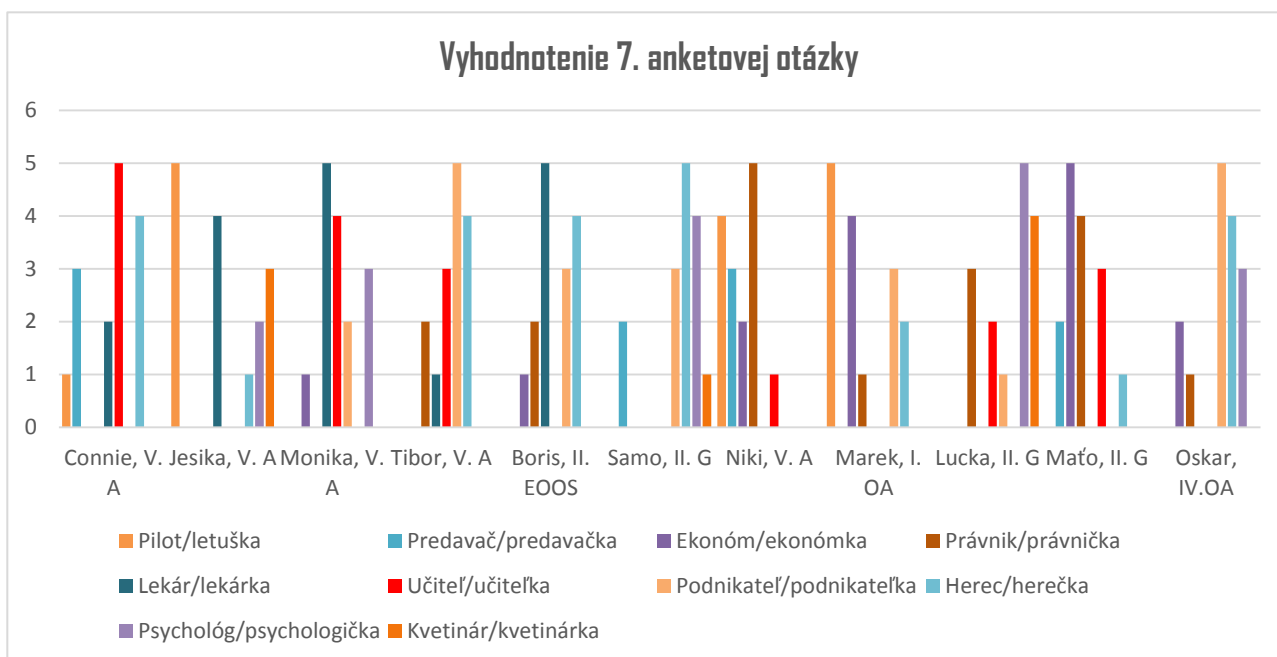
→ Výlety do technických múzeí a vedeckých centier, rád by som chodil na prax do ozajstnej firmy. (Marek, I. OA)

→ Prial by som si čo najlepšie zmaturovať. Nič iné mi aktuálne nenapadá... (Maťo, II. G)

→ Priala by som si ešte raz možno zopakovať pobyt v Taliansku. Potešilo by ma asi aj to, keby sme mali také podobné prednášky, ako som zažila v Beluši na rekondičnom pobyte v príjemnom prostredí, kde sme sa rozprávali o skúsenostiach a potrebách nevidiacich osôb. (Lucka, II. G)

→ Citujem z hry ANNO 2070: „Je tu vždy niečo, čo sa dá vylepšiť. Ale v podstate sa nemôžeme sťažovať, ak sa máme dobre.“ Mne sa páči Mokrohájska 3. Zažiť niečo ako zážitok spolu so školou Mokrohájska 3?!? Nič reálne ma nenapadá. Rozmýšľal som nad výletom do ďalekých tropických krajín, vrátane Červeného mora v Egypte/Stredozemného mora v Líbyi, ostrova Koh Tao južne od Thajska, alebo Havaj zo Spojených štátov amerických. Sú to dobré miesta na potápanie, a ja som rozmýšľal, či takáto viac ako 3100 € na osobu stojaca dovolenka by nešla zrealizovať. (Oskar, IV. OA)

7. Prečítaj si pozorne nasledujúce povolania a prirad' miesta prvým piatim podľa toho, ako sú pre Teba príťažlivé, chcel/chcela by si ich vykonávať, keby si na to mala všetky predpoklady.

POĎAKOVANIE

Ďakuje: Anna Škodová, II. SVC

Milí učelia,
Prihovám sa Vám pri príležitosti posledného školského roka môjho navštevovania našej Spojenej školy na Mokrohájskej 3. Akoby to bolo včera, keď som prvýkrát prešla cez prah našej Mokrohájskej na Dni otvorených dverí v roku 2011. Na Deň otvorených dverí som prišla pozrieť našu školu spolu s mojím otcom,

sprevádzal nás náš terajší pán riaditeľ Lackovič. Neuveriteľné, ako rýchlo beží čas - odvtedy uplynulo 6 rokov, ktoré som mohla prežiť pod ochrannými krídlami Vás, milí učelia. Neponúkli ste mi len ochranné krídla, ale aj vaše skúsenosti a poznatky, ktoré ponúkate ďalej vašim študentom, a dúfam, že ešte veľa krásnych rokov budete. Rada by som vám za to zo srdca poďakovala, ale

začnem pekne podľa abecedného poradia, lebo za 6 rokov navštevovania našej školy nechcem zabudnúť, alebo nepripomenúť žiadneho učiteľa.

Bola som absolventkou Gymnázia v rokoch 2012 - 2016. Rada by som sa poďakovala vtedajšej triednej pani učiteľke Capekovej, ktorá sa o nás starala, bola pre nás ako naša druhá mama a boli sme pod jej ochrannými krídlami. Začnem poďakovaním mojím učiteľkám a učiteľom v jednotlivých ročníkoch Gymnázia. Za štyri roky absolvovania Gymnázia som mala viacero učiteľov a učiteľiek. Zvládli sme našu loď dopraviť do úspešného a vytúženého konca - k maturite, za čo vám zo srdca ďakujem.

Pani učiteľka Bauerová, učili ste umenie a kultúru, ďakujem Vám za Vaše umelecké nadanie, ktoré sa skrýva vo Vašom vnútrajšku. Vďaka Vám som sa naučila mať rada historické pamiatky a svetových maliarov v takom úžasnom duchu, ako vy.

Pán učiteľ Danko, Vy ste ma preniesli krásami a tajomstvami, ktoré sa skrývajú v predmete biológia v prvom ročníku, a po celé štyri roky ste nás učili udržať naše telo v športovej kondičke na hodinách telesnej výchovy.

Pani učiteľka Hlobeňová, ďakujem Vám za krásne štyri roky prežité na vyučovacích hodinách pri našom peknom materinskom jazyku a povinnej literatúre. Ďakujem Vám, že ste nám ukázali krásne zákutia nášho krásneho ľubozvučného jazyka. Hlboko sa Vám priznávam, že doteraz sa mi pletie prozodický veršový systém, ktorý sa spája do štyroch veršových stôp: trochej, jamb, spondej, daktyl. Dúfam, že raz sa to poriadne naučím iba kvôli Vám.

Pani učiteľka Horváthová, ďakujem, že ste mali pri mne dostatočné nervy na hodinách predmetu matematika, lebo ja a matematika sme neboli dobré kamarátky, ale čo už - niekedy sa musím spriatelíť aj s menej obľúbeným predmetom. Ale podarilo sa mi to vďaka Vám, lebo ste vraveli, že: „pozriem sa a vidím“. Viem čo ste tým mali na mysli: nad matematikou treba len sedieť a rátať a spotrebovať dostatočné množstvo papierov, aby ste ju dostali do hlavy. Na matematiku neexistuje žiadna poučka - treba sa ju len nadrviť, aby bola vašou dobrou kamarátkou. Taktiež Vám ďakujem za tretí ročník v predmete biológia, doteraz si pamätám, ani nezabudnem, aspoň dúfam, ako ste ma skúšali na konci školského roka nervový systém. Prekvapili ste sa, ako som sa výborne naučila nervový systém a povedali ste: „Anička, ak by si sa takto výborne učila po celý rok...“ Musím sa Vám priznať, že večer pred skúšaním som len sedela nad biológiou. Zistila som, že aj nad biológiou musím sedieť dostatočne veľa hodín a spotrebovať množstvo papierov, tak, ako aj nad matematikou, ale nad matematikou som spotrebovala ešte väčšie množstvo papierov ako nad biológiou. Vaše motto, ktoré máte vyvesené na stránke školy, na Vašej stránke učiteľov, znie: „Učím najsúper predmety. Spolu sa pohráme s matematikou a poštudujeme prírodu a jej zákonitosti.“ Áno, priznávam, že Vaše motto na Vás sedí, ale v mojom prípade by som k Vášmu mottu pridala ešte: „a pri tom spotrebujem množstvo papierov, aby som sa spriatelila s Vašími najsúper predmetmi.“

Pán učiteľ Ištók, vďaka Vám som precestovala našu krásnu domovinu – Slovensko, aj našu celú modrú

planétu na hodinách geografie bez použitia dopravného prostriedku, či bez presunutia času na hodinkách v dôsledku cestovania do rozličných časových pásiem na našej Zemeguli. Ďakujem Vám za hodiny informatiky, ktoré som mohla stráviť pri monitore počítača a priznávam sa Vám, že programovanie v programe Lazarus nepatrilo medzi moje obľúbené stránky. Pani učiteľka Kittnerová, vďaka Vaším hodinám etickej výchovy som sa naučila, že človek, keď chce v živote niečo dosiahnuť, musí ísť za svojím snom bez ohľadu na druhých a najdôležitejšie je pomáhať druhým, ako ste spomínali, raz sa vám vaše úsilie v dvakrát takom množstve vráti.

Pani učiteľka Labudíková, vďaka Vám patrili hodiny telesnej výchovy bez pochyb k najlepším predmetom na škole. Nešli ste ani žalovať vedeniu školy, keď sme párkrát doma zabudli úbor na telesnú výchovu.

Pani učiteľka Ladičkovská, ďakujem Vám, že ste nás v prvom ročníku previedli cez vzdušný, vodný, či pôdny obal Zeme.

Pani učiteľka Rychtarčíková, ďakujem Vám, že ste mali pre mňa toľko trpezlivosti a pochopenia pri hodinách krásneho cudzieho jazyka, akým je angličtina. Musím podotknúť, že som už mala otvorené dvere do tajov a zákutí tohto krásneho jazyka, ale vy ste ma naučili, že angličtina nie je len hŕba gramatiky alebo poučiek, ale je to hlavne kľúč k informáciám a ku kamarátstvom s cudzincami. Boli ste to vy, čo ste nám spomínali, že bez práce nie sú koláče, a že na vrchu torty nás čaká vytúžený cieľ - sladká čerešňa. Vaším úsilím bolo hlavne posunúť žiaka dopredu a Vaše úsilie nakoniec prinieslo spomínané sladké ovocie na vrchu torty.

Pani učiteľka Sadleková, úprimne sa Vám priznávam, že chémia mojím obľúbeným predmetom nikdy nebola a ani nebude, ale ďakujem Vám, že ste mi aspoň do hlavy nasypali oxidačno-redukčné reakcie, ktoré si ako jediné pamätám do súčasnosti. Z hlavy mi určite nevypadnú zážitky prežité v laboratóriu, a čo je ešte lepšie, vďaka Vašej precíznej a bezpečnej práci s chemikáliami mi ešte nevypadol jediný vlasok na hlave. Dali ste mi však poznatky o tom, že nie je bezpečné hrať sa s elektrikou, a taktiež o tom, že nie je dobré sa presvedčať o platnosti Ohmovho zákona na vlastnej koži.

Pán učiteľ Szekula, Vám ďakujem za príjemné privítanie na Dni otvorených dverí a za dva strávené roky po Vašom boku na hodinách informatiky.

Pani učiteľka Šaradinová, ďakujem Vám, že som mohla v maturitnom ročníku prejsť angličtinou a aj z nej úspešne zmaturovať.

Pani učiteľka Pospechová, nemčina mojím Lieblingsfachom teda nebude, kvôli jej gramatike, ktorá zahŕňa slabé a silné slovesá, konjunktívy, stále nejaké nezmyselné a nelogické členy, ktoré z pohľadu nášho krásneho ľubozvučného materského jazyka nedávajú zmysel - tá okolie, tá výsledok... Ďakujem Vám, že ste ma z nemčiny naučili aspoň niečo, čo si pamätám do súčasnosti.

Na pomaturitnom štúdiu na Obchodnej akadémii by som rada začala môj príhovor mojím poďakovaním triednemu učiteľovi, páňovi Novotnému, ďakujem Vám, že sme pod Vašími ochrannými krídlami dva roky, ale aj za to, ako sa nás pokúšate naučiť kvantá zákonov a poučiek

z predmetu právo zaujímavou formou, aby sme si zapamätali čo najviac na cestu naším životom. Tak, ako som začala abecedným poradím na Gymnázium, tak budem pokračovať s písaním mien v abecednom poradí aj tu.

Abecedné poradie opäť začalo s písmenom B.

Pani učiteľka Bauerová, ďakujem Vám za predmet komunikácia, ktorý ste učili aj s množstvom písaných a diktovaných poznámok, čím som sa naučila aj čitateľnejšie písať.

Pani učiteľka Capeková, čo ja budem robiť bez Vás v širom svete? Boli ste pre mňa nie len ako moja druhá mama, ale spolu sme sa aj preniesli cez sociológiu a pedagogiku. Z pedagogiky sme spolu prebrali školstvo, spomenuli sme si aj Talianku, pani Montessori, a zo sociológie sme sa spolu zaoberali vedou o spoločnosti. Ďakujem Vám za tieto dva predmety, vďaka ktorým som mohla byť s Vami ešte ďalšie dva roky po maturite.

Pani učiteľka Gašparová, ďakujem Vám za to, že ste ma naučili základy predmetu technika administratívy a korešpondencie, ktorý som nemala na Gymnázium.

Pani učiteľka Čellárová, Vám ďakujem, že ste zastúpili pani učiteľku Gašparovú a pokračujete v jej krokoch na zdokonaľovaní môjho rýchlopisu na počítači v predmete technika administratívy a korešpondencie, ktorý mám celkom rada. Pán učiteľ Ištók, ďakujem Vám za dva roky prežité po Vašom boku pri monitore počítača v podobnom predmete, ako je informatika, ale tentokrát pri spracovaní informácií. Ďakujem Vám taktiež aj za pekný predmet psychológia, v ktorej sme sa preniesli fázami spánku a priznávam sa Vám, že pri učebnicovej látke Fázy spánku som Vás pozorne sledovala a dávala som pozor, aby som nezaspala. Pani učiteľka Ištoková, Vám ďakujem za všetky zaujímavé predmety, ktoré ste ma naučili. Nebudem spomínať všetky, lebo to by sme mohli stáť na chodbe, alebo držať náš školský časopis až do rána v rukách, kým ich všetky vymenujem. Preto

spomeniem len dva predmety, ktoré sú pre mňa najzaujímavejšie: metódy sociálnej práce a sociálna liečebná pedagogika. Sú pre mňa zaujímavé preto, lebo majú podobné učebnicové osnovy. Ďakujem Vám za to, že ste nás učili veľmi zaujímavým spôsobom výkladu učebnicovej látky, čo v nás vyvolávalo veľký záujem o prednášané učivo.

Pani učiteľka Komarová, ďakujem Vám, že ste ma učili personálnu prácu, ktorú som tiež nemala na Gymnázium. Aspoň viem, ako je to s hľadaním pracovného miesta.

Pani učiteľka Kršáková, ďakujem Vám za Vašu trpezlivosť a podporu pri učení sa takého krásneho cudzieho jazyka, akým je angličtina. Z viacerých učiteľov angličtiny ste mojou poslednou učiteľkou na našej škole a ak sa mám priznať, koľko som už vystriedala za môj krátky život od základnej školy až po pomaturitné štúdium učiteľiek a učiteľov z angličtiny, tak vrátane Vás ich bolo 7.

Pani učiteľka Kukanová, ďakujem Vám, že som mohla s Vami prežiť jeden a pol roka po Vašom boku pri učení sa angličtiny. Ako aj pani učiteľka Rychtarčíková, tak aj vy ste ma naučili, že angličtina nie je len o gramatike a o kvantách poučiek, ale obsahuje kľúč na otváranie brány do sveta.

Pani učiteľka Labudíková, vďaka Vám hodiny telesnej výchovy patrili opäť bez pochyb k najlepším predmetom na škole.

Pani učiteľka Tazberíková, ďakujem Vám, že ste ma učili ekonómiu a riadenie. Poznatky budem určite môcť uplatňovať aj v praktickom živote.

Bolo mi ctou byť s vami, milí učitelia, krásnych 6 rokov. Držím vám palce a prajem vám, aby ste ešte veľa ďalších rokov mohli učiť a vzdelávať ďalších a ďalších žiakov a študentov tak, aby sa uplatnili v praktickom živote. Taktiež prajem škole a celému pedagogickému zboru, aby sa im darilo a aby mali radosť z úspechov školy a jej absolventov.

Fotopostreh - hodiny matematiky v prírode, trieda VII. B a p. uč. A. Tinajová

POĎAKOVANIE

Ďakuje: Anna Antónia Herová, IV. G

Všetko sa to začalo v čase, keď som musela prerušiť štúdium na jednej z bratislavských škôl. Ocko mi hľadal novú školu, hlavne kvôli tomu, lebo ani kolektív na predošlej škole, ktorý tam bol, nebol najlepší. Jedného dňa sa ma opýtal, či sa s ním pôjdem pozrieť na moju novú školu. Povedal mi, kde to je a aj to, že je to hlavne pre deti s

telesným postihnutím. Zo začiatku som bola skeptická, dá sa povedať, že som mala aj strach. Strach z toho, aké to tam bude, aké deti tam stretnem. No napriek tomu som sa odhodlala a možno aj so štipkou nechuti som išla s ním. Na moje prekvapenie, prvý dojem z budovy bol dobrý, čakala som všetko oveľa horšie. Zvítanie s vedením

školy bolo naozaj veľmi príjemné a uvoľnila som sa. Nečakala som takých milých ľudí, ktorým naozaj záleží na dieťati, ktoré v tom momente nemá perspektívu. Záujem a ochota ma naozaj očarili a spravili na mňa veľmi dobrý dojem. Postupne sme sa posúvali k mojej novej triede, do ktorej som mala nastúpiť najbližší školský rok. V mojej triede boli dve deti na vozíku a traja s inými problémami. Veľmi ma dojalo to, ako ochotne na všetko odpovedali, ako sa zaujímal. Mala som dojem, že tu majú ľudia záujem, aj napriek všetkým komplikáciám, ktoré im život prináša, a verte, že to nie je ľahké. To, čo som pochopila za tých pár chvíľ,

vo mne zanechalo veľké stopy. Už som život nevidela len čierno-biely, videla som ho farebne. Od kedy som nastúpila na školu, môj život sa rapídne zmenil, môj zdravotný stav tiež a začala som byť aj ja sama sebou. Našla som si kamarátky aj kamarátov. Môžem povedať, že som zrazu vnímala veci úplne inak ako dovtedy. Samozrejme, všade sú problémy, ani táto škola nie je výnimkou, ale čo je dôležité a správne povedať, že aj napriek tomu sú tu konštruktívni ľudia, ktorí sú ochotní pomáhať druhým.

Čriepky zo života materskej školy Pripravila a nafotila: Mgr. Eva Gnothová

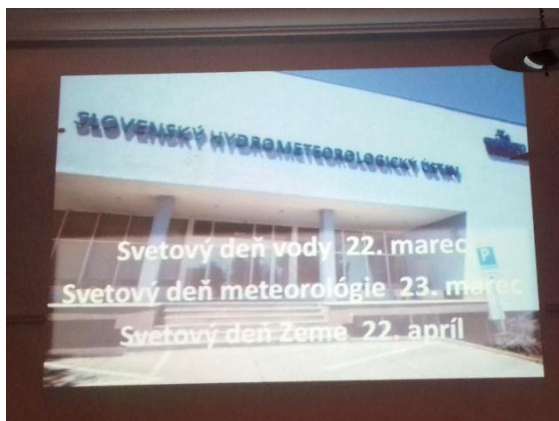
Zo školských akcií Cez okienko 1. stupňa Pripravila a nafotila: PaedDr. Marta Frindrichová

Viete čo je to čas? Fyzik by povedal, že je to veličina, meteorológ, že vám praje pekný čas, no a dospeláci iste povedia, že oni na nič nemajú čas. Aj pre žiakov je čas neúprosný, blíži sa koniec roka a s ním skúšky, písomky, hodnotenia. Potešiteľné je, že celé snaženie končí prázdninami. Pre učiteľov čas beží opretekou, pre žiakov sa neuveriteľne vlečie. Ako každý rok, aj druhý polrok bol naplnený mnohými zaujímavými aktivitami a udalosťami.

Január uplynul ako každý iný, vyplnili ho testy, písomky a samozrejme polročné vysvedčenie. Niečo však bolo nové. Žiaci sa zapojili do celoštátneho projektu „Viem, čo zjem“ a podarilo sa im vytvoriť komiksový príbeh k tomuto projektu na tému Zabávame sa s komiksom. Nielenže sa umiestnili v TOP 10 tohto projektu, ale žiaci 4.A v ňom získali 1. miesto a 30 bodov. Odmenou im boli vecné ceny poslané hlavným sponzorom tohto projektu.

Február sa niesol v znamení masiek, tento rok na tému „ Indiáni „. A tak ešte pred Dňom otvorených dverí ožila dolná chodba indiánskymi bojovníkmi či indiánskymi bojovníčkami. Do hodnotenia sa mohli zapojiť všetci, ktorí si vyzdvihli hlasovacie lístky. Odmenou pre všetkých výrobcov masiek boli dve zaujímavé farebné gummy, víťazi si odniesli peračníky, farbičky a ceruzky. Ako prvá skončila čierno - biela maska žiačky 4.A Vanessy Čonkovej, druhá bola indiánska bojovníčka Alžbetky Szabovej z 2.A a tretia maska indiánky Stelky Lipovskej zo 4.B. Na Deň otvorených dverí štvrtáci pod vedením p. učiteľky Slamkovej pripravili chutné pohostenie v podobe výborných nátierok pre všetkých návštevníkov. Vo februári žiaci 4. ročníkov absolvovali aj besedu v spolupráci s pracovníkmi CPPPaP na tému Bezpečne na internete.

Marec potešil všetkých, deti aj dospelých, pretože začal prázdninovým týždňom. Ďalšie týždne obohatili aktivity spojené s knihami, veď marec je mesiac knihy. Žiaci tretích a štvrtých ročníkov navštívili Mestskú knižnicu Nové Mesto, kde sa dozvedeli ako vzniká kniha, ako sa dostane do knižnice alebo kníhkupectva, ako sa oni môžu prihlásiť do knižnice a pod. Zahráli si rôzne zaujímavé hry, sčítali a odčítali slová, riešili hádanky so slovami.

Samozrejme mali možnosť oboznámiť sa s knižnicou, jej fungovaním, či prečítať si knihu. Veľmi sa im to hodilo, pretože ich čakali triedne a školské kolo v recitácii. To sa uskutočnilo posledný marcový týždeň. Súťažiacich prišli pozdraviť malí škôlkari, ktorí zarecitovali báseň na celý týždeň, do programu sa zapojili s krátkymi básničkami žiaci prípravného ročníka. Za svoje vystúpenia si odniesli pekné knižky. Pozdraviť žiakov prišla p. riaditeľka MsK Nové Mesto p. Sedláčková, ktorá priniesla ceny venované knižnicou. S malou i veľkou trémou sa výborne popasovali všetci súťažiaci, ale vyhrať mohli len tí najlepší. Tu sú :

1. kategória – poézia

1. Viktória Majerčáková 1.A
2. Zlatica Vargová 2.A
3. Sebastian Kasab 1.A

2. kategória – poézia

1. Barbora Bábiková 3.B
2. Martin Sekula 4.A
3. Alex Hlivár 3.A

próza

1. Linda Lipovská 2.A
2. Ján Hlavenka 2.A
3. Adam Duchoň 2.A

próza

1. Stela Lipovská 4.B
2. Dávid Režňák 4.A
3. Alžbeta Novotná 4.B

Cenu knižnice získali: Filip Ralbovský 1.A, Alžbeta Szabová 2.A, Dávid Siviček 3.B, hlavnú cenu knižnice získala Barbora Bábiková 3.B. Okrem pekných knižiek všetci, ktorí si pripravili básničku alebo príbeh, získali peknú odmenu – pero, aby sa mohli stať tiež spisovateľmi a vajíčko, pretože sa už blížila Veľká noc. V malom minikvíze o slovenských rozprávkach sa triedne kolektívy pokúsili hádať názov rozprávky podľa

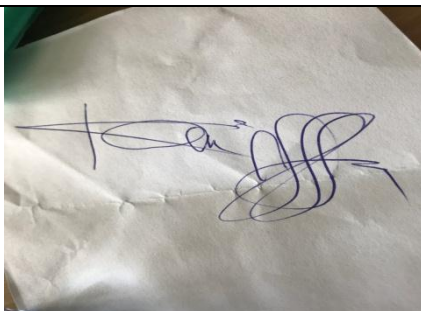

kresby svojich spolužiakov čo vyvolalo búrlivú atmosféru. Na záver vystúpil žiak 4.A triedy Richard Szabo so svojim príbehom z knižky Mimi a Líza. V obvodnom kole získal prvé miesto a postúpil do krajského kola Hviezdoslavovho Kubína. Marec bol bohatý aj na iné aktivity. Žiaci 1. stupňa sa zapojili do súťaže Matematický klokan, kde dosiahli pekné výsledky. Pripomenuli si Svetový deň vody rôznymi tvorivými aktivitami a výtvarnými prácami. Zapojili sa tiež do školského kola Slávik Slovenska.

Apríl prekvapil pekným slnečným počasím a hoci bol tak ako marec kratší o Veľkú Noc, udialo sa v ňom nemálo zaujímavých aktivít. Deti sa zapojili do testovaní zdatnosti Odznaku R. Kauffmana. Žiaci pod vedením p. učiteľky Hauptvoglovej venovali svoju pozornosť Dňu Zeme, na hodinách informatiky pripravili dokument o význame lesa, v grafickom editore obrázky o prírode. Všetci žiaci, aj malí prípravkari navštívili SHMÚ, kde sa dozvedeli všeličo o počasí, o záplavách alebo silných vetroch ako je napríklad tornádo. V meteorologickej záhrade si mohli pozrieť prístroje na zbieranie informácií, ktoré tiež pomáhajú pri predpovediach počasia. Práve počasie im prialo pri návšteve Mestskej polície z Bratislavy, ktorej členovia oboznámili deti s dopravnou tematikou. Týkala sa najmä cyklistov a ich bezpečnosti, ako sa správať v cestnej premávke a pod. Teóriu si deti mohli vyskúšať v praxi na školskom dopravnom ihrisku či už pri jazde na kolobežkách alebo ako chodci.

Máj sotva začal a už sa deti tešia na jeho koniec. Najmä druháci a štvrtáci, pretože sa chystajú do Školy v prírode v Liptovskom Hrádku.

Poprajme im teda veľa pekných zážitkov a všetkým ostatným úspešné ukončenie školského roka a úžasné prázdniny.

GRAFOKOGIČKÁ HÁDANKA: Komu patrí tento divný podpis?

(Pomôcka: Je to hudobník, ktorý nás navštívil na škole 11. apríla – odpovede zasielajte do redakcie do 30. júna 2018)

Čím žijú študenti základnej školy

Recitačná súťaž 2. stupňa

Nafotila: Veronika Haramiová, I. G

Na fotke sprava: vzadu: Hana Nováková/2.miesto, Kristína Balgavá/2.miesto, Sofia Olejárová/3.miesto, Matej Richter/1.miesto, Daniela Jašková/Čestné uznanie, Tamara Hrebeňová/1.miesto, Michal Ratkovský/Čestné uznanie, vpredu: Lea Scarlet Višňanská/Čestné uznanie

Matej Richter/7.A - prednáša text - Šuhaj a sokol

Na fotkách zľava: hosť Richard Szabó/IV.A – držiteľ 3. miesta z krajského kola Hviezdoslavovho Kubína z 9. mája 2018 (na fotke s p. uč. Bauerovou), Michal Ratkovský/7.B - prednáša text Výmyselník, Daniela Jašková/7.A - prednáša text Malý princ, Kristína Balgavá 7.A - prednáša text Amy sa vracia, Lea Višňanská/6.A - prednáša text Mimi a Líza

Čím žijú študenti strednej školy

Navždy sa zachová v pamäti stužková Pripravil: Matúš Hyžák, IV. G, foto: redakcia

Naša Stužková slávnosť sa konala trinásteho apríla o 11.00 doobeda v dolnej zborovni našej školy na Mokrohájskej. Tento deň bol krásny, slnečný a príjemný.

Deň predtým sme si všetko pripravili, mali sme pritom pohodu. Tiež sme si pritom vymysleli program. Tejto stužkovej sa zúčastnili pozvaní hostia, a to učitelia, rodičia, krstná mama, riaditeľ a zástupkyňa. Začali sme privítaním hostí a slávnostnými príhovormi. Potom sme pripili na to, aby sme úspešne maturitu zvládli. Neskôr nás prišla pokrstiť naša krstná mama p. uč. Capeková a naša triedna p. uč. Šaradinová každému z nás pripla stužku. Nakoniec sme dali všetkým mamám a učiteľom ružu a kyticu. Počas programu sme recitovali vymyslenú básničku a prezentovali sme o tom, aké sme mali naše detstvo, spoločné zážitky za celé štyri roky (výlety, výstavy..). Boli to vzácne časy. Potom sme čítali vtipné

výroky, ktoré sme povedali my aj učitelia počas štyroch rokov na vyučovaní (prečítate si ich nižšie). Postarali sme sa hosťom o dobrú náladu. Počas prestávok sme mali pohostenie a rozprávali sme sa. Nakoniec sme každému ponúkli pokrývaný kúsok našej stužkovej torty. Keď sa náš program skončil, každého sme prekvapili vínom ako darčekom.

Všetkým hosťom sa stužková veľmi páčila. Väčšina hostí nás pochválila, že sme boli perfektní. Boli sme veľmi radi.

Toto je príhovor, ktorý odznel ústami M. Chalupu za nás študentov:

Vážený pán riaditeľ, drahá pani triedna profesorka, ctený pedagogický zbor!

Dovoľte, aby som Vás srdečne uvítal na Stužkovej slávnosti maturitného ročníka 2014-2018. Dnes, v tento veľký deň pre nás všetkých, tu stojíme pred vašimi očami celá 4.G. Päť "dospelých" ľudí, ktorých cesty sa pretli pod strechou nášho gymnázia.

Každý sme prešli po chodbe až k dverám do miestnosti, ktorá nám bola po tie roky druhým domovom, v inom čase a v trochu inom priestore, ale za rovnakým cieľom sme sa spojili v jeden kolektív.

A Vy, naši učitelia, ste nás po tejto ceste sprevádzali, viedli k poznaniu, vždy ochotní podať pomocnú ruku sledovali náš rast a vývoj. Učili nielen poznatkom, spojeným s vašimi predmetmi, ale pripravovali nás na

život za stenami nášho dočasného domova.

Snáď ešte viac ako my ste sa o výsledok nášho dlhoročného snaženia obávali Vy, naši profesori. Snažili ste sa nás celú dobu čo najlepšie pripraviť a my len dúfame, že sa Vám to, i napriek nášmu odporu, podarilo.

Ďakujeme Vám všetkým najmä za vytrvalosť a trpezlivosť, akú ste nám venovali.

A aby sme nezabudli na tých najbližších, bez ktorých by sme tu ani nikdy nestáli, Vám môžeme najviac poďakovať za to, akí vôbec sme, Vy ste nás viedli životom od

prvého nadýchnutia až po dnešný večer.

My budeme Vaša budúcnosť a ja len dúfam, že si jedného dňa poviete: „Toto je moja dcéra, toto je môj syn, na ktorého rozhodne môžem byť pyšný.“

Dnešný deň Stučkovej slávnosti je pre nás veľmi významný. Nastane chvíľa, keď dnes naša triedna pani profesorka, ktorej by sme chceli osobitne poďakovať, lebo nám bola ako rodičom v našom stredoškolskom

živote, nám začne pripínať zelené stužky, ktoré vždy symbolizovali nádej. Je to nádej zložiť maturitné skúšky a dokončiť jednu životnú etapu, ktorej sme my všetci súčasťou. Teraz nadchádzajú naše posledné spoločné týždne, nadchádzajú chvíle lúčenia – prežime ich preto naplno, prežime ich tak, aby sme na ne nezabudli, než sa rozídeme do života každý svojou cestou...

Prinášame Vám vtipy, ktoré odzneli

na našej Stučkovej - naše hlášky

za obdobie života I.G – IV.G

- Na hodine nemčiny - kontrola domácej úlohy
P. uč.: Máme toto cvičenie všetci dobre? Môžeme ísť ďalej?
Matúš H.: Počkaaj, nemôžeme, mám to zle...

- Na hodine nemčiny – test s prekladaním viet
Kika: Pani učiteľka, to asi nemám pospájať, či?

- Na matematike:
P. Ištók: To je sci-fi pre Mokrohájsku... Tu ste traja a v príklade ich do triedy chodí 28...

- Na hodine matematiky – kombinatorika – orol vs. panna.
Matúš H.: To vyzerá ako horoskop...
P. Ištók: To nie je horoskop... To je horoskop...

- P. uč. Ištók: Hodil som vám známky na FB.

- Matika -
Kika: To skôr

nakreslím Monu Lízu, ako toto vyrátam...

- Matika – vysvetľovanie novej látky.
Matúš H. pánu učiteľovi: Ja si kontrolujem, či máš dobre...

- P. uč. Ištók: Myslím, že takto to vychádzalo, keď som to rátať pred 15 rokmi...

- Na hodine biológie – po Matúšovej odpovedi.
Matúš H.: Áá, som popletený...
P. Horváthová: No, to teda si!

- Biológia – Matúšovi sa nepáči, že stále odpovedá.
Matúš H.: Ale, prečo zase ja?
P. Horváthová: Lebo tá ľúbim...

- Na matike – po Matúšovom hlbokom vzdychnutí nad mocninami.
P. uč.: No, len rátať,

Matúško, zomierať budeš na internáte...

- Na slovenčine
p. uč. Hlobeňová po návrate od zubára: Tá huba mi trochu trpne, prepáčte...

- Slovina – Matúš H. prepočul písmeno N.
Matúš H.: Prepáčte, čo je opis (n)očnej krajiny?

- Anglina – čítanie domácej úlohy.
Matúš H.: Kids are... hmm, toto neviem prečítať. Škaredo som to napísal, nechajme to tak a poďme ďalej...

- Anglina.
Triedna Matúšovi H., keď nedával pozor: No tak, nerieš nesmrteľnosť!

- Anglina.
Triedna: Všetci keď chceš jesť orechy, budeš ich drviť stoličkami, a nie prednými zubami ako veverica...

• Anglína:
Triedna Matúšovi H.:
Nie vred, ale [bred] (bread),
Matúš! A nie spínač, ale
[spinič] (špenát)!

• Anglína – Brazília
a stav vody.
Triedna: A že prečo sú
športovci dehydrovaní, keď je
tam teplo jak v tanku...

• Triedna: Čo si na
nástenku lepím, koľko pätiiek
som komu dala?

• Triedna: No zrazu som
spontánna... Ale ja som
spontánna furt a študenti sú
z toho vykoľajení...

• Triedna: Musíte ma
stále počúvať, lebo ja niekedy
aj múdre veci poviem...

• Triedna a technika:
Mne by bohaté stačilo brko
a atrament. Jasom asi žila v 17.
storočí...

• Anglína:
Anglický politik: Máte
charizmu mokrej špongie...

• Anglína
Matúš H.: Naše
učiteľky na základnej nič pri
stole nerobili.

• Triedna: A čo ti tu
mám robiť stojky?

• Triedna: Ja kebyže
mám učiť v 65, tak pozabíjam
všetkých v triede...

• Triedna Matúšovi H.
pri výbere povolania: Čo si
veverička na strome, ktorá
nevie, čo chce, a lúska si
oriešky?

• Triedna Matúšovi H.:
Čo ti ide najlepšie? Gramatika
alebo reading?
Matúš: Počúvanie.

• Anglína – Petrohrad,
blokáda a nedostatok jedla
Aj tí sprostí potkani
zostanú zalezení, lebo sú takí
múdri, že v tej zime nevylezú...

• Triedna Matúšovi H.
pri opisovaní obrázka: No tak
Matúš.. Čakáme na každé
tvoje slovo, ako na svätenú
vodu!

• Anglína – formálne
a neformálne listy, používanie
smajlíkov.

• Triedna: Tie e...
emotikony. Tak sa to hovorí?
Super, pokrok. Už to aj na
Facebooku používam...

• Triedna: SOPA =
Strana osemnásťročných proti
angličtine

• Matika – geometria
P. uč. Horváthová:
ČTBD = čo bolo treba dokázať

• P. uč. Horváthová
Kike: Si pekná baba. Trochu sa
snaž a budeš aj múdra...

• P. uč. Horváthová: Jéj,
konečne ste všetci. Tak to
treba najprv zapíť...

• P. uč. Horváthová Kike
– žaby v jazierku: No buď máte
čistú vodu, alebo si tie žaby už
zvykli na ten bordel...

• P. uč. Horváthová
Matúšovi H. na konci roka (z
odpovede dostal 1, ale na
vysvedčení 3): Keby som
mohla, kopnem ťa do zadku,
a riadne!

• Matúš – kolektívne
fotenie a na stužkovú: Ja sa
zasekávam stále, tak neviem,
prečo by šmyklávka mala byť
výnimkou...

• Na suplovanej hodine
– zapisovanie do triednej
knihy.

• Mejia: Panebože...
Toto je pismo pána Ištoka?

• My: Áno, áno, je.

• Mejia: Bože, to je
hrozné. Strašne mi to
pripomína pismo môjho syna...

• P. uč. Capeková:
Nechcem nadávať, je iba
pondelok...

• P. uč. Pospechová:
Aha, Matúš si už vybral uši, zas
ma nebude počuť...

• Na nemčine – výber
budúceho partnera

• P. uč. Pospechová: No,
dávajte si pozor, najmä vy,
dievčatá. Nieže sa vydáte za
nejakého Čalaprdu...

• Anglína – po jarných
prázdninách

• Triedna: Tak,
poprosím si vaše slohy, ktoré
ste mali napísať počas
prázdnin...

• Matúš H.: Čoo?! My
sme mali napísať nejaký sloh?
Si mi nepovedala, že mám
napísať sloh ???

Lyžiarsky kurz vo Vysokých Tatrách
Pripravil: Samuel Béreš, II. G, foto: archív autora

Naša cesta do Tatier začala 28. januára 2018 ráno, keď sme sa všetci účastníci stretli pred železničnou stanicou v BA. Tam sme odovzdali lyže a batožinu do dodávky, čím sa nám veľmi uľahčilo cestovanie, keďže sme sa nemuseli naťahovať s ťažkými taškami. Po rozlúčke s rodičmi sme nastúpili do vlaku a naša cesta sa mohla začať.

Z profesorského zboru boli 4 učitelia, a to ako vedúca zájazdu pani profesorka Labudíková, prof. Wefersová, prof. Danko a prof. Kabová. Žiakov nás bolo spolu 11. Cesta vlakom trvala cca 5 hodín a bola veľmi pohodlná.

Po príchode na stanicu vo Vysokých Tatrách sme prestúpili na lokálny vlak, ktorý nás odviezol do dedinky Nová Lesná. Trvalo to iba 10 min. V Novej Lesnej sme prešli peši do hotela Eufória, keďže je to iba pár minút cesty.

Hotel Eufória bol veľmi pekný a príjemný, izby čisté s krásnym výhľadom na Vysoké Tatry. Nasledujúce ráno nás rozdelili do 2 skupín podľa toho, či sme lyžiari alebo nelyžiari. Lyžiari museli ísť na raňajky už v lyžiarskych výstrojoch, keďže hneď po raňajkách nás dodávka odviezla ku lanovke v Lomnici. Ti zdatnejší lyžiari lyžovali úplne hore na Skalnatom plese a tí menej zdatnejší lyžovali v nižšej polohe. Denne sme lyžovali 3 – 4 hodiny s krátkou prestávkou na horúci čaj. Nelyžiari chodili na rôzne výlety. Vo Vysokých Tatrách je veľa krásnych miest. Navštívili Štrbské pleso, Starý Smokovec, Lomnicu, Studenovodské vodopády a nádherné ľadové kráľovstvo na Hrebienku, kde obdivovali ľadové sochy.

Zvyčajne sme sa všetci stretávali na obede v hoteli. Poobede sme mali oddych alebo sme mohli ísť do posilňovne, kto ako chcel. O pol 7 bývala večera,

po ktorej sme mali voľný program. Večierka bola veľmi skoro, iba o 22.00 hod. ☺

Na hoteli podávali chutné jedlo, raňajky vo forme švédskych stolov, obedy aj večere nám nosili čašníci. Podľa môjho názoru, ich chuť bola dobrá.

Zažili sme si za týždeň plný zábavy, ale bohužiaľ sa stali aj rôzne úrazy a choroby. Niektorí si zlomili ruku, dokonca aj nohu a niektorí z nás skončili s chorobou v posteli, ako napríklad ja. Chcel by som pochváliť profesorov za ich starostlivosť. Ošetrovali nás, ako by sme boli ich vlastné deti.

V piatok 2. februára bol deň nášho odchodu. My lyžiari sme si ešte doobeda zalyžovali, aby sme

využili posledné chvíle. Poobede sme sa zbalili a vydali na cestu domov do Bratislavy. Počas cesty vlakom sme síce mali zopár neplánovaných prestávok kvôli technickým problémom vlaku, ale šťastlivo sme dorazili.

Lyžiarsky zájazd bol úžasný zážitok a nová skúsenosť. Spoznal som nových kamarátov, a aj profesorov som spoznal z inej stránky, ako keď ich vidíme pred tabuľou. Hodnotím tento výlet výborne a každému odporúčam, aby si to vyskúšal. Ja by som si to opäť o rok veľmi rád zopakoval.

Vystúpenie v škôlke Sovička

Pripravila: Lucia Husárová, II. G

Foto: redakcia

V piatok 23. februára 2018 sme všetci, ktorí navštevujeme gitarový krúžok mali vystupovať s programom, ktorý sme si nacvičili, v škôlke Sovička na Kramároch. Nacvičovali sme rozprávky O človečikovi z budíka a Predám šteniatka. Keďže ostatní spolužiaci boli chorí, nakoniec sme na to vystúpenie zostali len ja a Viki, podarilo sa nám nacvičiť len prvú z menovaných rozprávok a aj to sme sa báli,

ako to dopadne. V piatok sme boli vypýtané z prvých troch vyučovacích hodín. Pani učiteľka Bauerová sa bála, či to

s dvoma nevidiacimi zvládne, ale nakoniec sme sa zosúladiť a celkom sa to vydarilo. Išli sme na autobus. Nevedeli sme presne, kde je tá škôlka, tak sme vystúpili na nesprávnej zastávke. Chvíľu sme blúdili, ale cestou sme stretali dobrých ľudí, ktorí nás navigovali, až nakoniec sme našli tú správnu cestu. Počas cesty nás musela pani učiteľka upozorňovať, aby sme do niečoho nenarazili, lebo tam boli rôzne prekážky, ako napríklad autá odparkované na

chodníkoch, stĺpy a dopravné značky. Niektoré časti povrchu chodníkov boli pokryté snehom a ľadom. Nakoniec sme to však zvládli iba so zopár modrinami.

Keď sme prišli do škôlky, bola tam veľmi príjemná atmosféra. Deti aj učiteľky boli veľmi milé. Bola to anglická škôlka, lebo tam s deťmi rozprávali po

anglicky. Zahrali sme im tú rozprávku, počas ktorej všetci pozorne počúvali. Keď sme skončili naše vystúpenie, odfotili sme sa pred tou škôlkou. Nevedeli sme, či trafíme naspäť, a už vôbec sme netušili, že nás čaká ešte jedno prekvapenie. Keď sme odchádzali, jeden pán sa ponúkol, že nás odvezie na

Mokrohájsku. Až po krátkom rozhovore s ním sme zistili, že je to redaktor Adam Zavřel z Jojky. Bolo to pre nás veľké prekvapenie. Cesta naspäť ubehla oveľa rýchlejšie ako cesta tam. Nakoniec sme stihli aj menšiu časť tretej hodiny. Tento deň bol úžasný. Verím, že naň budem ešte dlho spomínať.

Vystúpenie v nemocnici na onkológii

Pripravila: Viktória Feketeová, I. G

Foto: redakcia

Dňa 15. Marca 2018 sme mali vystúpenie v nemocnici na Kramároch na oddelení onkológie. Na onkológii sú hospitalizovaní väčšinou ľudia s rakovinou. Pod trochu laickým označením rakovina rozumieme všetky takzvané zhubné tumory, ktoré na jednej strane tvoria metastázy a na druhej strane voľne bujnejú do iných tkanív. Nádorom sa pravdepodobne nazýva preto, že podobne ako „zákerne žerúci rak“ ničí tkanivo. Iné vysvetlenie sa zakladá na tom, že tento výraz bol najprv používaný hlavne pre rakovinu prsníka. Pri tomto ochorení kreslia utláčané prsné žily na kožu kresbu v tvare račích nôh. V priemyselných krajinách stoja rakovinové ochorenia na treťom mieste príčin úmrtí.

Zomieranie na rakovinu je často veľmi zdĺhavé a mučivé. Okrem toho je táto choroba, ako sotva nejaká iná, spojená mnohými obavami a stratou nádeje. Aj keď sa lekári snažia a hľadajú rôzne lieky na onkologické ochorenia, ešte stále sa im nepodarilo nájsť tie pravé a vyliečiť ľudí s týmito chorobami.

Pôvodne sme mali vystupovať s rozprávkami O človečikovi z budíka a Predám šteniatka, ale aby toho na nás nebolo príliš veľa, tentoraz sme sa rozhodli iba pre rozprávku O človečikovi z budíka. Ešte v ten deň ráno sme nevedeli, či tam vôbec pôjdeme, lebo veľmi veľa nás chýbalo. Pôvodne sme tam mali ísť iba my dve s pani učiteľkou Bauerovou, ale nevedeli sme, či tam v takej zostave môžeme vôbec prísť a vystúpiť. Pani učiteľka teda zavolała do nemocnice a spýtala sa na to.

Povedali jej, že vôbec neprekáža, keď nás je málo, dôležité je, že prideme a vystúpime. Počas dňa sme však zistili, že je v škole aj Matej Rideg z I. OA, tak sme sa rozhodli, že to využijeme a zoberieme aj jeho s nami. Väčšinou, keď Maťa berieme so sebou na rôzne vystúpenia a akcie, zvykne nám robiť fotky

a videá, aby sme z tých vystúpení mali aj nejaké pamiatky. Teraz nás však bolo príliš málo, tak sme ho zapriahli do našej rozprávky a dali sme mu rolu Človečika z budíka. My s pani učiteľkou Bauerovou sme sa striedali v rolách Danky, Janky a rozprávača. Keď sme to nacvičovali, zo začiatku nám to

príliš nešlo a trochu sme sa ešte museli zosúladiť, lebo sme ešte neboli zvyknutí na túto zostavu, ale keď sme si to už niekoľkokrát prešli, išlo nám to už celkom dobre. Stále sa mi zdalo, že mne to vôbec nejde, bola som z toho rozrušená a trochu som sa na seba aj hnevala. Na predošlom vystúpení som úplne bez chyby zahrala rolu Danky aj rozprávača, tak som vôbec nechápala, čo sa to so mnou deje a začala som veľmi stresovať. Pani učiteľka sa ma snažila upokojiť a hovorila mi, že si z toho nemám robiť ťažkú hlavu, lebo to nie je až také zlé a že to nejako zvládneme. Najviac ma prekvapil Maťo, ktorý sa rolu Človečika z budíka naučil približne za pätnásť minút a na to, že to hral prvýkrát v živote, vedel to celkom dobre. Obdivovala som jeho optimizmus a to, že aj keď sa náhodou pomýlil, nič si z toho nerobil a smial sa. Najprv to až tak neprekážalo, ale potom ho pani učiteľka napomenula, že nemá robiť opičky, nakoniec sa trochu upokojil. Zo školy sme vyrazili poobede okolo pol tretej. Najprv sme trochu spanikárili, lebo pôvodne sme tam už o pol tretej mali byť, aby sme si to ešte mohli precvičiť aj priamo tam na mieste. Nakoniec sme si povedali, že sa predsa nič nestalo a že sa nebudeme príliš ponáhľať, aby sa nikomu nič nestalo. Aj tak sme už mali so sebou dosť vecí, keďže sme museli niesť aj školské tašky aj gitary, lebo sme hneď po vystúpení museli ísť na internát. Opakovali sme si to teda ešte aj po ceste. Báli sme

sa, že to vyzerá trochu divne, ale nikto nám nič nepovedal, tak sme si mysleli, že si to nikto nevšimol, alebo že to nikomu neprekáža, tak sme nacvičovali ďalej.

Do nemocnice sme dorazili v predstihu, ale boli tam nejaké komplikácie, lebo na recepcii o nás vôbec nič nevedeli, iba nám povedali, že onkológia je na poschodí mínus2. Tak sme tam išli, ale ani tam nevedeli, kam máme ísť. Nakoniec si spomenuli, že akcia, na ktorej máme vystupovať aj my, je o poschodie nižšie. Práve tam bol výpadok elektriny a tak sme aj s taškami a gitarami museli ísť po schodoch. Našťastie tam boli také milé panie, ktoré nám aj s vecami pomohli. Nakoniec sme sa dostali na určené miesto, kde nás už čakali deti, ktoré sú hospitalizované tam na onkológii. Už boli pripravené a zvedavé na naše vystúpenie. Zmocnila sa ma veľké tréma, ale nakoniec sme to odohrali a celkom dobre to dopadlo. Zdalo sa mi, že sme tam vynechali niekoľko replík a dosť nás to mrzelo, ale myslím si, že tú rozprávku nikto nepoznal dokonale a nikto si nič nevšimol a to je najdôležitejšie. Aj keď to bolo celkom obstočné, Maťo sa vyjadril, že to bol totálny úlet. Potom sme sa na tom ešte veľmi dlho smiali.

Po našom vystúpení nasledoval nejaký Rozprávkomat, kde sa dali vybrať rôzne rozprávky a tie potom pustili. Potom sme sa dopočuli, že prišla aj Adela Vinczeová, s ktorou sme sa aj všetci odfotili. My dvaja

s Maťom sme sa s ňou odfotili aj zvlášť. Ja som sa s ňou potom aj rozprávala a veľmi ma potešilo, že si na mňa pamätala ešte zo spevackej súťaže v našej základnej škole, kde chodí do poroty už niekoľko rokov a minulý rok sme boli istým spôsobom kolegyne, lebo ja som bola v detskej porote a ona v dospeláckej. Veľmi dobre sme sa spolu porozprávali a hlavne sme sa zasmiali. Veľmi som pri nej ožila. Opadol zo mňa všetok stres a tréma z nášho vystúpenia. Neskutočne som sa jej potešila a smiala som sa na celé oddelenie. Pani učiteľka vzápätí poznamenala, že sme veľmi dobré kamarátky. Nakoniec som sa porozprávala s jednou paňou, ktorá moderovala to podujatie, na ktorom sme boli a keď som jej povedala, že na základnú školu som chodila na Svrčiu ulicu, veľmi sa potešila a vysvitlo, že ona je tam nová pani učiteľka a čudovali sme sa, že sme sa ešte nestretli. Sľúbili sme si, že si na seba budeme dávať väčší pozor. Aj to vyšlo. Dnes ráno sme sa aj stretli. Ďalšia pani zase poznala moju kamarátku zo základnej školy a povedala mi, že ju odo mňa bude pozdravovať. Asi o 16:00 po nás prišiel náš pán vychovávateľ, ktorý nás odviezol na internát. Vôbec sa mi nechcelo ešte odísť, ale bohužiaľ, museli sme.

Myslím si, že to bol veľmi pekný deň plný pekných zážitkov.

Reportáž z Los Angeles

Pripravil a nafotil: Samuel Béreš, II. G

Základné informácie o Los Angeles

Los Angeles je americké veľkomesto na západnom pobreží USA v štáte Kalifornia. Má rozlohu 1302 km² a v celom okrese žije približne 10 miliónov ľudí - okrem belochov aj početné etnické skupiny, najmä Hispánci a Američania čínskeho, afrického, kórejského, či japonského pôvodu. Kedysi dávno v minulosti bola táto oblasť osídlená indiánmi, kým neprišli Španieli na prelome 16. a 17. storočia. Španielski kolonizátori si tu zakladali svoje kolónie a šírili kresťanstvo.

Európanov znášali zle a chorobám, ktoré so sebou priniesli osadníci, ich podľahlo tak veľa, že sa ich populácia z toho nikdy nespamätala. V r. 1771 tu bola založená misia San Gabriel Archangel, ktorá mala slúžiť na náboženské účely a je najstaršou budovou v LA.

O 10 rokov kolonizátori postavili osadu a slávnostne ju pomenovali El Pueblo de Nuestra Señora la Reina de los Ángeles sobre El Río Porciúncula, čo v preklade znamená *Dedina našej kráľovnej od Anjelov na rieke Perciúncula. Odtiaľ pochádza aj názov mesta Los Angeles – Mesto Anjelov.*

Mesto sa rozrastalo pomaly. V r. 1800 bol počet obyvateľov iba 315 a osada mala iba 30 domov, radnicu a kostol. Prelom 19. a 20. stor. sa niesol v znamení veľkej expanzie. Los Angeles sa stalo dynamickým mestom a jeho populácia sa neustále zväčšovala. Rozvoj mesta výrazne ovplyvnili nálezy zlata a ropy.

Slnecná Kalifornia od počiatkov filmu v 20. rokoch minulého storočia prilákala do LA filmárov a hercov

mestá zábavy a nuda v ňom určite nehrozí. Vybrať sa dá medzi návštevou múzea, zoo, koncertných siení, filmových štúdií, horskou turistikou alebo dňom na pláži.

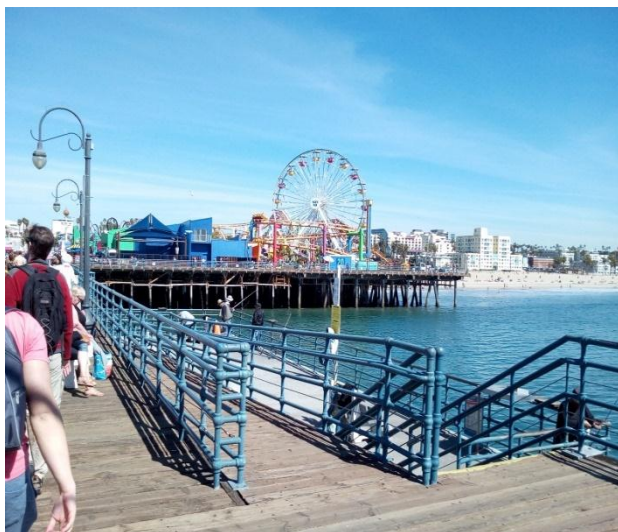

z celého sveta, preto sa zvykne LA nazývať aj hlavným mestom šoubiznisu a zábavy.

Aby bolo možné vychutnať všetko, čo LA ponúka, je potrebné mať zmysel pre dobrodružstvo, auto a dobrú mapu. Treba pridať ešte praktické plány, ako sa vyhnúť dopravným špičkám na povestných päťprúdových diaľniciach. Čo sa týka stravovania v LA, pri počte takmer 20 000 stravovacích zariadení si môžete vybrať z ponuky od fast-foodu až po elegantné reštaurácie. Všetko záleží od vašej peňaženky. LA patrí medzi svetové

Moje zážitky z Mesta Anjelov

Po 11 hodinovom lete mňa, môjho staršieho brata a mamu mesto privítalo zamračenou oblohou a vlhkým vzduchom. Keďže som bol po ceste dosť uťahaný, bolo mi to jedno. Najdôležitejšie bolo dostať sa do

autopožičovne a na miesto nášho ubytovania. V LA bolo 16:30, ale vzhľadom na 9 hodinový časový posun to pre nás znamenalo hlbokú polnoc. Takže sme sa cítili trochu ako polomŕtvoly.

Zvolili sme si alternatívne ubytovanie cez portál Airbnb a vybrali sme si hosťovský domček vo veľmi príjemnej štvrti Ladera Park. Náš hostiteľ bol veľmi milý pán, živo sa zaujímal odkiaľ pochádzame. Ako nám povedal, celý život pracoval ako policajt na VeniceBeach a dal nám praktické rady kam ísť a čomu sa vyhnúť.

Ráno sme sa zobudili o 3 ráno, „čerstvo vyspatí“, keďže u nás na Slovensku bolo už poobedie. Vydržali sme v posteliach až do 6 a potom sme boli prvými zákazníkmi v miestnom supermarkete, kde sme si kúpili jedlo na raňajky na celý týždeň. Ináč sme sa stravovali vo fast-foodoch a ochutnali sme

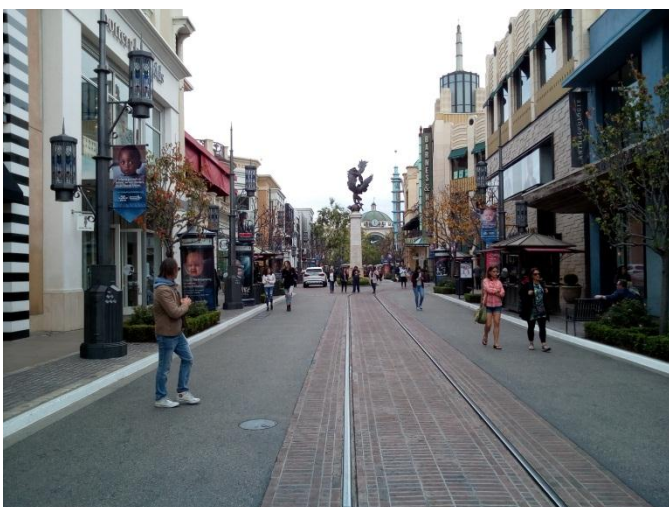

špeciality viacerých svetových kuchýň.

Náš prvý výlet bola návšteva známeho Griffithovho observatória, ktoré sa nachádza na Mount Hollywood s krásnym výhľadom na mesto, more a na ikonický nápis Hollywood. Výstup hore bol náročný, ale stál zato. V observatóriu sa nachádzajú

astronomické pomôcky, teleskop a dokonca aj naozajstný obrovský meteorit.

Poobede sme ešte navštívili los angeleskú zoo, kde žije viac ako 400 druhov zvierat, vtákov a plazov, vrátane ohrozených druhov ako napr. gorily.

Večer sme si ešte pozreli v priamom prenose odovzdávanie Oscarov a bolo to fascinujúce, keďže sa ceremónia diala o pár blokov ďalej.

Nasledujúci deň sme išli do filmového štúdia Universal Studios. Ja, ako fanúšik filmov, som mal veľké očakávania. Celý zábavný park je kombináciou skutočného fungujúceho štúdia s exkurziou do zákulisia a rôznymi atrakciami. Autobus nás previezol cez slávne filmové scény, kde nás napadal žralok z filmu Čeluste, v uzavretom štúdiu sme boli súčasťou mega 3D show z filmu King Kong, kde na nás zaútočil tyranosaurus rex a gigantická gorila. V parku

sme navštívili filmový svet Harryho Pottera, Simpsonovcov, Jurského parku a išli na rôzne jazdy, kde sa využívala animatronika každého druhu a rôzne 3D efekty, dokonca v strašidelnej časti Walking Death nás

prenasledovali ľudia preželení za zombíkov. Bol to super zážitok! Proste, Američania dokážu robiť veci na efekt.

Tretí deň nám počasie prialo a my sme sa rozhodli stráviť ho na pláži Venice Beach a Santa Monica. Pozdĺž mora viedla promenáda, na ktorej pouliční umelci ponúkajú svoje umelecké diela a na každom kroku sú obchody so suvenírmi. Pod otvoreným nebom sa nachádza aj kultová posilňovňa Muscle Beach, v ktorej kedysi dávno cvičil aj Arnold Schwarzenegger. Ani môj starší brat neodolal a hodinu si zacvičil. Na móle Santa Monica Pier sa nachádza slávny kolotoč, ktorý bol súčasťou mnohých filmových záberov. Na móle sa turisti miešajú spolu s miestnymi rybármi. My sme si dopriali vynikajúci krevetový obed v reštaurácii Bubba Gump.

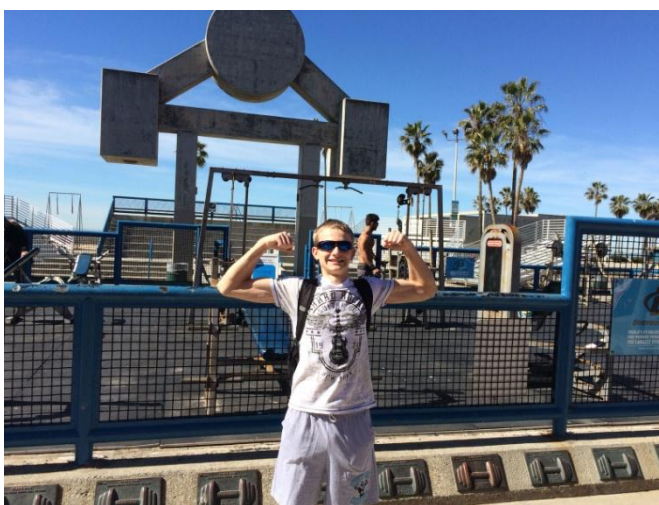
V stredu sme sa vybrali do Paigeovho múzea s asfaltovými jamami La Brea. Je to nezvyčajné miesto, kde je nazhromaždený asfalt v povrchových jazierkach,

ktoré vznikli na ropných ložiskách. Je zaujímavé, že sa to nachádza v centre mesta. V dávnej minulosti v týchto jamách zahynuli prehistorické zvieratá ako mamuty, šablozubé tigry a obrovské leňochody. Ich kostry sme videli v múzeu, taktiež aj krátky 3D film, ktorý pojednával o histórii tohto zvláštneho miesta. Zaujímavé bolo aj presklené laboratórium, kde vedci pred našimi očami skúmali kostry nájdených tvorov.

V blízkosti múzea sa nachádza známy farmársky trh a moderné nákupné centrum Grove. Žiaľ, na týchto miestach nás dostihol jet lag (choroba z časového posunu), ale keďže sme mali v pláne navštíviť ďalšie miesto, nezostávalo nám nič iné, iba prekonať únavu.

Namierili sme si to na Hollywoodsky chodník slávy. Mrzelo ma, že som očakával nablýskanú ulicu a pri tom je to obyčajná ušmudlaná ulica s podivnými individuami, čo ma trochu sklamalo. Hollywoodsky Bulvár je dosť dlhý a našťastie, môj dojem sa trochu vylepšil pri známom Graumanovom čínskom divadle a pri divadle Dolby Theatre, kde sa odovzdávajú každoročne Oscary. Samozrejme, na chodníku boli hviezdy mojich obľúbených hercov a režisérov, čo ma veľmi potešilo. Stihli sme aj návštevu troch múzeí: bizarné exponáty v Guinessovom a Ripleyho múzeu – dvojhlavú kozu, scvrknutú indiánsku ľudskú lebku alebo sochu Marilyn Monroe z cukríkov a celebrity z vosku v Hollywoodskom múzeu voskových figurín.

Finančné centrum Downtown sme navštívili ďalší deň. Dominujú mu klasické americké mrakodrapy a pompézna Koncertná sieň Walta Disneyho. Neďaleko centra sa nachádza čínska štvrť, ktorá však na rozdiel od čínskej štvrte v New Yorku nie je ničím výnimočná. Prekvapilo nás množstvo bezdomovcov ležiacich buď na lavičkách alebo priamo na chodníkoch. Mňa zaujal najviac centrálny market – trhovisko ponúkajúce jedlá z celého sveta. Neodolali sme ani my a ochutnali chicken sushi.

V ten deň sme ešte stihli Kalifornské vedecké centrum, kde je najväčšou atrakciou reálny raketoplán Endeavour a akvárium s exotickými rybami, vrátane žralokov.

Náš výlet sa blížil ku koncu a posledný deň sme využili naplno. Nemohli sme vynechať štvrť Beverly Hills so známou Rodeo Drive. Náš rozpočet nám dovolil akurát pozeráť sa cez výklady. Našťastie, cenovky v luxusných obchodoch neboli uvedené, asi by sme odpadli. Radšej sme sa rozhodli ísť do Gettyho centra, kde je múzeum s veľkou

zbierkou umenia od stredoveku po súčasnosť. Videli sme unikátne obrazy od Van Gogha, Michelangela a Da Vinciho. Celý areál centra je architektonický skvost s úžasnou záhradou a výhľadom na celé LA. Deň sme zakončili na „optimistickom“ mieste Westwood Village Memorial Park, kde je pochovaná napr. Marilyn Monroe, Hugh Hefner a herec Peter Falk.

V sobotu nás čakal odchod domov. Plný zážitkov sme sa rozlúčili s naším hosťiteľom a dopriali sme si posledné americké raňajky v McDonald's. Mesto sa s nami lúčilo hustým dažďom. Cesta lietadlom naspäť bola o hodinu kratšia a my sme leteli „iba“ 10 hodín. Náš výlet sa skončil a nám zostanú zážitky na celý život.

Každému odporúčam vidieť toto nádherné mesto. Žijú v ňom milí a priateľskí ľudia, ktorí sa nám často prihovárali otázkou, odkiaľ prichádzame a či sa nám LA páči.

*Šoféri sú tu tolerantní,
oveľa viac, ako na
Slovensku.*

LA je unikátne miesto, kde si môžete bezstarostne užívať na pláži, vybieliť svoj bankový účet, utiecť do prírody do hôr, navštíviť etnické štvrte alebo uniknúť do sveta fantázie v zábavnom parku. Kombinácia príjemného kalifornského počasia a sympatických ľudí zaručuje super dovolenku a nezabudnuteľné zážitky.

Rubrika Bývalí absolventi Pýta sa redakcia Predstavuje sa Erik Turjan

Foto: archív Erika Turjana

Spomínaš si ešte na svoju bývalú strednú školu, ako, v akej súvislosti?

Samozrejme, že si spomínam.

Tejto škole vďačím za veľa. Vďačím jej za to, že som tam, kde som.

Hlavne pani Sadlekovej, ktorá mi odovzdala veľké množstvo svojho času a vedomostí. Na Mokrohájsku nespomínam v súvislosti s učením (samozrejme okrem ohromného množstva času stráveného v labáku), ale hlavne v súvislosti s mnohými úžasnými ľuďmi, ktorých som tam spoznal, nehľadiac na to, či to boli učitelia, asistenti alebo iní študenti, ktorých chodievam pravidelne navštevovať na školu,

a zážitkami, ktoré som tam zažil (prežil), ako napr. zážitky z lyžiarskeho, zo zápasov HC Slovan a HK Poprad v KHL, na ktoré sme sa dostali, na športové turnaje proti iným školám, ale aj turnaj študenti vs. učitelia, rôzne exkurzie a rôzne výlety do Rakúska, Česka a iných krajín.

Ako dlho a v ktorých rokoch si tu študoval?

Študoval som tu cca 5-6 rokov, počas ktorých som prešiel základnou a strednou školou: 2009 – 2010, 2012 – 2015.

Prečo si študoval práve na Mokrohájskej?

Študoval som tu dvakrát, prvýkrát som sem prišiel kvôli sestre Timei, aby som bol jej morálna opora. *Ako však*

čas plynul, zistil som, že je mi tu lepšie, ako na iných školách, a oblúbil som si to tu.

Po absolvovaní základnej školy som sa však rozhodol skúsiť šťastie inde.

Avšak úroveň a ani prístup sa nedali porovnať

s Mokrohájskou. Milší ľudia a humánnejší a správny pedagogický prístup bol základ toho, že som sa sem s radosťou vracal aj druhýkrát.

Čo Ti dalo štúdium na Mokrohájskej - aké benefity?

Resp. aké pozitíva môžu nájsť študenti práve na Mokrohájskej z Tvojho uhla pohľadu?

Škola mi dala široký prehľad vedomostí. Vzdelávanie na tejto škole je oveľa kvalitnejšie, ako na iných školách, aj keď sa to možno nezdá. Je tu väčšia možnosť venovať sa študentom zo strany učiteľov. Študent má možnosť venovať sa tomu čo ho baví. Je jedno či sú to jazyky, biológia, v mojom prípade chémia, alebo iné predmety.

Nedá mi nespomenúť aj dobre vybavenú posilku, kde sme strávili nespočetne veľa času, plaváreň, kde sa dalo v horúch dňoch schlaďiť, či *možnosť zoznámiť sa s ľuďmi, ktorí mali najrôznejšie druhy postihnutia, a získať tým zároveň aj iný pohľad na život a byť rád za to, čo mám...*

Kto bol Tvoj vzor na Mokrohájskej a prečo?

Mal som dva vzory. Môj najväčší vzor bola pani Sadleková. Bola ako moja druhá mama, pamätám, že každý deň po vyučovaní sme spolu trávili množstvo času v našom obľúbenom laboratóriu, robili sme rôzne pokusy a dohánali množstvo učiva, ktoré bolo potrebné vedieť na maturitu a prijímací pohovor na VŠ. Mojm druhým vzorom bola jedna mladá slečna, ktorá tu študovala, volala sa Linda. Dokázala sa aj napriek svojim zdravotným problémom dostať na VŠ, a ukázala, že tvrdou drinou sa dá dosiahnuť svoj

cieľ, a to bez ohľadu na to, či je človek zdravý alebo má nejaké problémy. Svet je však veľmi malý a momentálne je to moja súčasná spolužiačka na rovnakej škole, v rovnakom ročníku a v rovnakej študijnej skupine. Takže študujem spolu s jedným z mojich vzorov, a to tajne, bez toho, aby o tom vedela.

Ktoré predmety boli pre Teba najprospešnejšie?

Najprospešnejšie určite boli chémia, biológia a prekvapivo angličtina, bez ktorej sa vo svete naozaj dá len veľmi ťažko zaobiť.

Kde študuješ teraz?

Študujem na Lekárskej fakulte Univerzity Komenského v odbore všeobecné lekárstvo a som aktuálne v 3. ročníku.

Prečo si si vybral práve lekárstvo?

Byť lekárom je podobné ako byť učiteľom.

Obe povolania v skutočnosti nie sú povolania, ale sú to poslania.

Bolo by pekné, kebyže sa za nejakých 20-30 rokov pozriem späť na svoj život a budem si môcť povedať - Áno, niečo som dokázal, niekomu som pomohol, niekomu som zachránil život. Samozrejme veľkou motiváciou je aj možnosť pomôcť svojim blízkym, kamarátom alebo známym, keď to budú potrebovať.

Ako funguje Tvoj vysokoškolský život?

Tak, život na VŠ je značne odlišný od toho, čo vidieť v televízii. Je to vo veľkej miere o trpezlivosti a o množstve času, potrebnom na prípravu

a zvládnutie predmetov.

Medicínsky život je dosť suchý. Nemáte veľa sociálneho života. Najviac času strávite s knihami a s mŕtvymi, ktorí toho veľa nenakecajú.

Takže k spokojnosti mám dosť ďaleko. Najväčším šokom bola návšteva pitevne, hoci nikto z našej skupiny neodpadol, po vstupe dnu vás ovalí sladkasto štipľavý zápach formaldehydu, v ktorom sú naložení mŕtvi ľudia tzv. kadávre.

Aký je rozdiel z Tvojho uhla pohľadu medzi životom stredoškolským a životom vysokoškolským?

Určite v objeme informácií a v úrovni samostatnosti štúdia. *Každý bude vedieť len to, čo sa sám naučí. Nikto ho nenúti sa učiť. Je to celé na danom človeku.*

Množstvo informácií, ktoré sa musíme naučiť na jednu skúšku, je ekvivalentné k objemu učiva na celú maturitu. Priemerne je to 500stranová literatúra na skúšku. Samozrejme platí, že čím vyšší ročník, tým sú knihy hrubšie a tým väčší je aj objem učiva (teraz už nejdeme pod 1000 strán).

Akej špecializácii sa chceš v budúcnosti venovať?

Rozmýšľal som medzi onkológiou a gynekológiou-pôrodníctvom. Je mi však o niečo sympatickejšie privádzať ľudí na svet, než ich z neho sprevádzať. Zároveň gynekológia- pôrodníctvo nie je furt o tom istom, takže sa nebudem musieť báť

stereotypu. Ale poznáte to, človek mieni a život mení, takže ešte uvidíme...

Vieš prezradiť aj nejakú pikošku z VŠ? Aké skúšky sú už za Tebou a ako si v nich obstál?

Každý ročník má zhruba 6 skúšok. Medzi tie ťažšie určite patrili anatómia, kde sme chodili do tzv. kostiarne, kde boli skutočné ľudské kosti, na ktorých sme sa učili. Chodili sme aj do spomínanej pitevne, kde mŕtvi učili živých. Pohľad sám o sebe nebol zlý, skôr plávajúce orgány v nádobách pôsobili miestami desivo, a niektorých členov v našej skupine dosť fascinovali plávajúce penisy v nádobe. Zažil som tam aj situáciu, kedy spolužiak položil ruku mŕtveho na plece spolužiačky, tá sa, chůďa, strašne zľakla a celá obelela. Nakoniec mu to ale celé vrátila a naháňala ho s danou rukou po pitevni.

Spomenul by som aj histológiu a embryológiu, čo bol doteraz najkrajší predmet, aký som sa kedy učil. Učiť sa, ako vzniká a vyvíja sa nový človečik, bolo viac ako zaujímavé. Ako to ale býva, nie vždy to končí šťastne, čoho dôkazom sú poruchy pri vývoji. Možnosť vidieť priamo poškodený plod plávajúci vo formaldehyde, alebo byť účastníkom pitvy 13-týždňového plodu, vami výrazne otrasie.

Celkovo je to psychicky veľmi náročné. Teória, ktorú sa učíme, je pekná, ale keď vidíte prax, ostanete ako obarený...

V rámci praxe chodíte po rôznych oddeleniach a zväčša tam vídavate starých ľudí, ktorých musia lekári držať pri živote, aj napriek tomu, že trpia. Dosť vami otrasie, keď vidíte 80-ročnú babičku, ktorá je v konštantnej bolesti, ale

odpojiť ju od prístrojov, ani prestať ju liečiť, nie je možné. Náročné je byť aj na operačke. Znova to nie je vôbec ako vo filmoch. Operačky vyzerajú dosť „komunisticky“. Biele kachličky na stenách a linoleová podlaha vo vás nebudia zrovna pocit dôvery v neznáme. Veľmi ťažký pohľad bol na oddelení popálenín, kde bolo operované 15-ročné dievča, ktoré zasiahol výboj z elektrického vedenia, keďže sa nachádzala na streche vlaku. Bola skoro celá čierna, ako uhlík. To sú udalosti, pri ktorých sa zamyslíte, ako vás jeden blbý nápad vie zabiť, alebo spôsobiť trvalé následky.

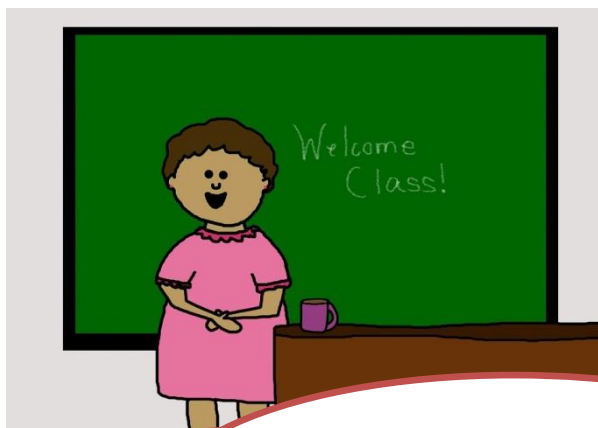
HELLO ENGLISH READERS!

Prepared by: PaedDr. Katarína Šaradinová

Pictures: Internet

We are almost in the end of the school year! Unbelievable! We have just started... I am happy to say that we have done a lot of work this year again and some activities brought nice results. The pace of our work at our school is slower, so sometimes we have also hard times if we want to reach the goals, however, mostly we succeeded in the end and fulfil the plans.

One of the most interesting activities was to explain what in your opinion means to be a student and to be a special needs teacher. Your task was to define these „two sides of the same coin“ in your own words with the opportunity to be not only serious but to be free enough, so that the definition might be also funny... It seems to me that you are responsible for what you are writing and that is why, most of your points of view were those serious ones! Here I am offering at least some of them!

A student is a person who shows
off an interest... at least from
time to time...!

Dominika

A teacher? An adult who
should be a good listener and
speaker, tolerant when
examining...

A student? Non-active,
sometimes quiet, sometimes
noisy person, often arrogant
against teachers...

Jano

From philosophical point of view, all we
are students and teachers, because we
learn from each other, especially social
skills... as well as teach the other ones...

Andrej

And this is what one of you has written about who is a special needs teacher:

Special needs teacher is not only a teacher with the qualification. He/she is a teacher with a certain sense of human dignity. His attitude to students with different disabilities is complex. He should be considerate, emphatic and strong enough to manage all the situations that may occur.

On the other hand, he has to understand a lot. This means that his approach is not to make it easier for the students but lead them in the best way that is possible for them. He knows that this is the best solution to overcome the obstacles that will come, no matter the cost.

Although, it is sometimes not easy to be him/her. We should not only admire their work but evaluate and express our gratitude. They are important. Without them, people with handicaps could not reach their limits and try to overcome them and fulfil their dreams, too. It is always very beneficial to come across at least one.
Lucia

We also welcomed a Slovak singer and actor Kamil Mikulčík at our school. And here are some of your evaluations of the concert...

... Although this music style is not my cup of tea, I think
that his visit was great and certainly it pleased many people at
school. His behaviour and performance to us was very nice.
Personally I think that he is very friendly, considerate, modest and
clever. I liked what he said a lot. We in Slovakia should be
together and not against each other. We should be helpful to
each other.

Veronika

I liked the way he performed. Thanks to his performance I got to know him as a person. He didn't play a role, he was truly himself. During his concert he said wise ideas, for example „We shouldn't be against each other, we should be together“.

Michal

At the end I would like to wish you good results not only in languages but in other subjects as well. A school report you would be satisfied with will reflect your efforts and hard work during the whole school year. I hope it will fulfil your expectations.

Na horúcu tému č. 1 Zdravo žiť je ľahké Pripravila: redakcia

Prinášame Vám niekoľko podnetných a miestami prekvapujúcich parafráz myšlienok, ktoré uviedol na prednáške, realizovanej Malokarpatskou knižnicou mesta Pezinok, dňa 19. marca 2018 známy slovenský lekár, venujúci sa správnej výžive a životospráve - MUDr. Igor Bukovský, PhD.

Je náročné žiť zdravo?

K zdravému životu netreba internet, ani vysokú školu, ani peniaze na špeciálne potraviny!

Žiaľ, o výžive sa na školách málo učí, čo je škoda, pretože strava má obrovský vplyv na emočné i kognitívne funkcie človeka, na stav imunity, na celkové správanie.

Aký je najlepší spôsob stravovania?

Treba si vybrať svoj spôsob stravovania, a potom žiť! Nikto z nás nehľadá ideál stravovania, treba si nájsť taký spôsob, ktorý nám vyhovuje zdravotne, emočne či psychicky. Všetci vieme, že treba jesť ovocie, zeleninu, celozrnné potraviny, olivový olej extra panenský (čím viac je zriedený vodou, tým horšie). Vieme, že mediteránna strava je predsa najzdravšia, nakoľko je práve ona celá založená na olivovom oleji

a orechoch. Dôležitý je ďalej horčík, vitamín D a omega kyseliny. Všetci vieme, že nám škodí soľ, umelé sacharidy či mäso, nakoľko zdravá je konzumácia prevažne rastlinných potravín. V tejto súvislosti odporúčam prečítať si knihu Dana Buttnera Modré zóny, v ktorej opisuje 5 oblastí sveta, kde žijú najzdravší ľudia na svete. Vieme, že vysoko škodlivé sú vyprážené jedlá, čím viac vyprázaných jedál jeme, tým horšie, ak chceme vyprážať, tak výlučne na olivovom oleji, ako to robí grécka kuchyňa.

Je lepšie jesť to, čo môžete identifikovať ako potravinu – jesť lieskovce a nejесť lieskovcové sladkosti, jesť pomaranče a nepiť pomarančový džús, jesť fazuľu a nejесť párky.

Ako hodnotíte výrok, že slanina je zdravá?

Prepáčte, ak moja vlastná slanina mi prekáža, prečo by mi slanina nejakej svine pomáhala???

Ktoré sú najhoršie stravovacie choroby?

Obezita a anorexia sú dva póly tej istej vážnej diagnózy, v oboch prípadoch ide zlé o nazeranie na seba.

Existujú len dve stravovacie chyby: ignoranti - to sú tí, ktorí zjedia všetko, čo nezje ich a šamanisti - to sú tí neurotickí sledovači, ktorí potrebujú byť trendy za každú cenu.

Je paleodiéta zdravá?

Paleodiéta je stará 2,5 milióna rokov, šíria sa mýty, že paleolitické bytosti boli veľmi zdravé, nakoľko sa živili hľúzami, vykopávanými spod zeme, hmyzom a červíkmi. Avšak už málokto zmieni, že sa našli aj metastázy kožnej rakoviny na kostrách pračloveka.

Ako je na tom Slovensko v otázke zdravého stravovania?

Štatistiky sú zlé. *V počte kardiovaskulárnych ochorení je Slovensko na 3. mieste v Európe, v rakovine hrubého čreva na 2. mieste a v cukrovke na 5. mieste.*

Je dnešná spoločnosť dostatočne informovaná v otázkach správnej životosprávy?

Áno, dnes máme veľa informácií, ale nevieme ich použiť, volá sa to Boniniho efekt, ktorý znamená, že keď sa informácie príliš namnožia, sú už pre nás nepoužiteľné, napr. podľa glóbusu nedôjete z Pezinka do Bratislavy, alebo naopak, použitie mapy tejto trasy v pomere 1 : 1 vygeneruje takú veľkú mapu, ktorá sa už nebude dať použiť... *Na Slovensku je 5,5 milióna expertov, ktorí hovoria, že sa niečo nedá, prijali sme takýto spoločenský koncept, žijeme rýchlo, prijímame rôzne kompromisy...*

Pestujete si zeleninu sám?

Nie, kupujem ju v Bille a v Terne.

Sú GMO potraviny nebezpečné?

GMO nie sú nebezpečné. Do paradajky sa strihne gén polárnej ryby, aby dlhšie vydržala, ide o prirodzené šľachtenie nových vlastností, ktoré poznáme od čias pána Mendela. Nejde o chémiu, ktorá by nás zabíjala. Ale ak sa do kukurice strihne gén arašidov kvôli škodcom, môže

byť takáto kukurica alergénom pre alergikov na arašidy. Nebezpečie nie je GMO, ale čokoláda, každá jedna je emulgovaná lecitínom, ktorý je na pozadí americkej sóje, ktorá je GMO.

Ako často je dobré jesť?

Časté jedenie devastuje črevá! Črevo je možné hojiť tým, že sa je trikrát denne a človek musí byť minimálne jednu hodinu hladný!!

Tzv. hladové kontrakcie, známe ako škvŕkanie v bruchu, prebiehajú 6-metrovým tenkým črevom, pričom sa začínajú až 45 minút po tom, ako žalúdok ostane prázdny!

Na záver niekoľko vtipov od pána Bukovského na zasmiatie:

- **Neexistuje zdravý človek. Existuje iba nedostatočne vyšetrený človek.**
-
- **Nie je pravda, že v noci sa nemá jesť, veď načo by potom do chladničiek montovali svetlo?**
- **Mama mi hovorievala: Igorko, nejedz tie červené ríbezle, lebo to sú čierne a sú ešte zelené!**

A na záver malá anketa – Nikto nepochybuje o dôležitosti a nenahraditeľnom význame probiotík na náš tráviaci trakt. Preto odpovedzte na otázky:

1. Probiotiká máme užívať: a/ stále, b/ iba, keď sme chorí;
2. Probiotiká máme užívať: a/ iba jeden druh, b/ striedať;
3. Probiotiká máme užívať: a/ iba odporúčané dávky, b/ aj vyššie, než odporúčané dávky;
4. Probiotiká máme užívať: a/ s jedlom, b/ nalačno.

Správne odpovede – 1a, 2a, 3b, 4a.

Na horúcu tému č. 2

Triky v hrách pre smartfóny

Pripravil: Oskar Stančiak, IV. OA

Ked' žiak našej strednej školy príde do školy skôr ako o 7:45, kedy žiaci môžu vojsť do triedy, tak čaká na chodbe, kým príde ten čas. Všímam si však, že žiaci sa čoraz častejšie pozerajú na svoje smartfóny, namiesto toho, aby sa rozprávali medzi svojimi rovesníkmi. Niektorí sa medzi sebou rozprávajú, čo je skvelé, a keby sa všetci rozprávali medzi sebou, tak asi by to bolo horšie. Avšak treba vedieť, prečo sú niektorí mladí ľudia závislí na svojich smartfónoch. A nie je to len kvôli bežným veciam, ako chat, sociálne siete, hudba a videá.

Zistil som, že veľa hier pre smartfóny používa rôzne nekalé triky! Väčšina týchto hier je úspešná, čo sa týka toho, koľko majú stiahnutí alebo toho, koľko zarábajú, no s úspechom prichádza imitácia a napodobeniny. V tomto článku si ukážeme rôzne mobilné hry, čo dokázali, že sú tak úspešné, a vymenujem aj všetky napodobeniny, čo poznám. V **hrubom** písme je označená úspešná verzia týchto skupín hier.

Clash of Clans, Total Conquest, Titan Empires, Castle Clash, Kingdom Clash, Jungle Heat, **DomiNations** a asi 20 ďalších...

Tieto hry sú známe pod menom „Multiplayer Strategy game“ alebo „Multiplayer Strategy Clash game“. Clash of Clans je jednou z prvých a najúspešnejších hier tohto typu, vyšla 2. augusta 2012 pre iOS, a o pár týždňov neskôr aj pre Android smartfóny. Hlavný trik v CoC (skratka) je v tom, že si staviaš základňu zo surovín, čo nazbieraš zbernými budovami, v tomto prípade zlatá baňa a „Zberač elixíru“ (z anglického Elixir Collector), a v kasárni si vycvičíš armádu, s ktorou môžeš kradnúť suroviny buď od goblinov, čo na teba zaútočili na začiatku hry, ale oni majú obmedzený počet surovín, čo sa im dá zobrať, po čase je hráč nútený kradnúť suroviny od ostatných hráčov. Každý hráč má vlastnú základňu a postaví si ju tak, ako chce, ale lepšie postavená a chránená základňa vie lepšie ochrániť hráča pred vyplienením. Ako hráč postaví základňu? Zo surovín, čo nazbiera, postaví steny, delá, veže a pasce, všetko z toho stojí suroviny a čas. Budovy sa stavajú a vylepšujú najprv za pár sekúnd, potom minút, potom hodiny a na konci hry trvá týždne kým sa jedna veža alebo delo vylepší na vyššiu úroveň a vie lepšie chrániť hráča. Všetko sa to dá urýchliť zakúpením drahokamov za reálne peniaze, čo dokážu všetko dokončiť okamžite, aj stavbu, aj kúpiť chýbajúce suroviny.

Takže, v skratke: Tá hra ťa nechá čakať celé hodiny, kým sa niečo postaví a kým sa ti vytrénuje armáda, alebo môžeš zaplatiť reálne peniaze, aby to bolo

hotové hneď. *Tá hra čaká na tvoju netrpezlivosť a postupne ťa donúti platiť reálne peniaze.*

Game of War, March of Empires, **Lords Mobile**, War of Colony, Guns of Glory, **Mobile Strike**, Final Fantasy XV, **A New Empire** – Viacero hier typu „Massive Multiplayer Online Strategy Game“ alebo „MMOSG“ v tejto kategórii sú alebo boli úspešné dosť dlho, preto je viacero označených hrubým písmom. Tento druh hier je veľmi podobný hre Travian. Hráč si stavia základňu, často z piatich rôznych druhov surovín, aby nazbieral suroviny, postavil armádu, obranné pasce a zobral suroviny od ostatných hráčov. *Platenie reálnych peňazí v tejto hre je priam potrebné,*

ak chceš dosiahnuť Hrad/Radnicu/Pevnosť vyššej úrovne ako 9, lebo do tej doby začiatnícka ochrana určite vyprchá a silnejší hráči môžu tvoju obranu a armádu veľmi ľahko zničiť, keďže vojaci v týchto hrách majú aj stupne kvality, a samozrejme, tí vojaci s vyššou kvalitou budú drahší, ale aj objektívne lepší ako s tým, s čím hráč začína, s prvým stupňom kvality. Tieto hry často ponúkajú balíčky za reálne peniaze typu „Kúp si tento balíček surovín a vylepšení za 5€ a máš štyrikrát takú hodnotu, konajte rýchlo, limitovaná ponuka, iba 20 minút ostáva“ - prekvapivo, hral som March of Empires a Lords Mobile dosť dlho na to aby som si všimol, že akonáhle ten čas vyprchá, tak sa buď vráti ten čas späť tam, kde bol, alebo ho vystrieda iná, „lepšia“ ponuka, ale teraz s „päťnásobnou hodnotou, limitovaná ponuka!!!“ a takéto ponuky sa ukazujú stále - ak si ešte neplatil reálne peniaze, snažia sa hráča nalákať.

Ak ste spoznali niektorú z tých hier spomenutých vyššie, alebo dokonca hrávate niektorú z tých hier vyššie, prosím, prestaňte a vyhýbajte sa im, existujú iba pre jeden dôvod: vydieraním vymáhať reálne peniaze za malé alebo dočasné vylepšenia!

Na horúcu tému č. 3

Virtuálny svet vs. reálny svet

Pripravil: Oskar Stančiak, IV. OA

Veľá z nás má rado počítačové hry, alebo, inak povedané, virtuálny svet... Vo virtuálnom svete môžeš byť ty hrdinom, môžeš zachrániť svet pred hrozbou, alebo ho zničiť, alebo vytvárať podľa vlastnej predstavy. Vo virtuálnom svete môžeš byť starostom rozrastajúceho sa mesta. Taktiež môžeš veliť veľkej armáde, alebo vo vzácných prípadoch robiť experimenty na ľuďoch či iné nemorálne veci, čo v reálnom živote nemôžeš robiť.

Väčšinu vecí spomenutých vyššie nemôžeš robiť v reálnom živote, kedy sa ti len zachce. Ale zato môžeš reálny svet objavovať, skúmať, môžeš rôzne veci ochutnať a zjesť, starať sa o ľudí alebo zvieratá a robiť ich šťastnými. Náplň tvojho reálneho života môže byť čokoľvek, čo rád robíš, pokiaľ to, samozrejme, nie je niečo nesprávne alebo nevhodné.

Niekedy sa moji bratia a sestry pýtajú, prečo nie sú šťastní. Sú tri veľké veci, čo nás robia nešťastnými. Prvá je, keď niečo chceme. Keď si sám myslíš, alebo niekto iný ti povie, že potrebuješ tento najnovší smartfón, alebo televíziu, alebo zjesť toto jedlo, aby si bol šťastný. Keď to dostaneš, tak budeš šťastný, ale len na chvíľu, potom sa tvoje šťastie vráti na pôvodnú úroveň, a napokon budeš tam, kde si začal, ale budeš mať menej peňazí. Druhé je odmietanie, keď napríklad pokladník/pokladníčka v obchode svoju prácu robil/a zle, alebo si hovoríš, že si tlstý blázon, takéto myšlienky ťa robia len nešťastným. Tretie je rozjímanie, deje sa to väčšinou počas nudnej činnosti, ako chodenie do školy/práce, alebo pri čakaní u doktora, kedy myseľ začína rozjímať a buď si zaseknutý v minulosti, väčšinou ohľadom toho, čo sa ti v minulosti stalo zlé, alebo v budúcnosti, čo sa zlého stane.

Moja rada znie:

*Nemusíš chcieť a mať všetko,
nebuď na seba až taký zlý, ak si nič zlé neurobil,
a nerozmýšľaj nad tým,
čo sa ti v minulosti stalo zlé.
Urob všetko, čo môžeš,
a to v prítomnosti,
aby tvoja budúcnosť
bola lepšia...*

Na horúcu tému č. 4

Ľudia s telesným postihnutím

a ich miesto v spoločnosti

Pripravil: Michal Žiak, II. OA

Prinášame prejav, s ktorým jeho autor postúpil na celoslovenské kolo v rečnickej súťaži Štúrov Zvolen. S touto témou sa bude uchádzať o pozornosť poroty a publika vo Zvolene začiatkom júna.

Súčasťou tohto sveta sú aj telesne postihnutí ľudia. Náš svet ich potrebuje, lebo sú cieľavedomí, trpezliví a empatickí. Rozmýšľal niekto z vás už nad tým, aký ťažký život musia žiť? Musia prekonávať prekážky, ktoré im kladie do cesty nie len život

sám, ale niekedy aj my, zdraví ľudia. Pokiaľ si hovoríte, že to nie je pravda, tak Vás presvedčím o opaku. Určite niekedy pozeráte správy. Aspoň raz za týždeň sa v nich dozvedáme, ako sa im zle žije, keď úrady im nedajú to, čo chcú, aj keď sa trápia.

Myslím na tie príklady, kedy im napríklad nedajú auto, keď ho životne potrebujú. Ďalšou vecou je naše neustále vyvyšovanie nad nimi. Niektorí z tínedžerov, keď prejde vozíčkar na ulici, si buď odpľuje, alebo ho zosmiešni priamo na ulici, pred očami okoloidúcich.

Minule sa nám stalo, keď som sprevádzal skupinu svojich nevidiacich spolužiakov na vystúpenie na Kramáre a cestovali sme mestskou hromadnou dopravou, že ľudia ledva uvoľnili miesto nevidiacemu, hoci videli, že má slepeckú palicu, alebo sa tlačili dnu do autobusu prednými vchodovými dverami, hoci videli, že nimi pomalšie vystupujú nevidiaci.

Bežne sa nám stáva, keď chodievame na exkurzie mestskými autobusmi, že ľudia sa tlačia tými istými jedinými dverami, ktorých súčasťou je rampa pre vozíčkarov, hoci majú ďalšie tri dvere na nastúpenie či vystúpenie!!

Samozrejme, keď takýto človek s postihnutím navštevuje bežnú školu, tak 7 z 10 ľudí ho okamžite začne v horšom prípade šikanovať, alebo v tom „lepšom“ prípade sa s ním prestane baviť a absolútne ho vylúči z kolektívu. A viete prečo? Lebo je iný ako oni!!! Toto je choroba našej doby a civilizácie. Odsudzovať človeka preto, lebo je.

To, čo podľa môjho názoru je možné urobiť už dnes, je, že už od útleho veku budeme viesť deti k rešpektovaniu inakosti, vrátane ľudí so zdravotným postihnutím.

Ja sám chodím na školu pre študentov so zdravotným postihnutím. Keď som šiel študovať na Mokrohájsku 3 v Bratislave, spolužiaci zo základnej školy ma od toho odhovárali, aby som nešiel na „Školu pre kriplov“. Ja som ich nepočúval. Chodím tam dodnes a som tam maximálne spokojný. Spoznal som tam veľa ľudí s ťažkými osudmi.

Táto škola ma naučila tolerovať telesne postihnutých a pomáhať im so všetkým, čo potrebujú.

Chodím do tejto školy, keďže aj ja trpím určitou diagnózou. Mám Aspergerov syndróm. Ide o poruchu autistického spektra, pri ktorej sa prejavuje narušenie v oblasti sociálnej interakcie, komunikácie a vzorcov správania. Našťastie, ja mám svojich dobrých kamarátov, ktorí ma chápu, aj keď hovorím pre nich niekedy nezrozumiteľne. Oni nemajú žiadne zdravotné postihnutie, no aj napriek tomu si rozumieme a chodíme spolu na ligové zápasy futbalu a hokeja. No aj ja často zažívam problémy, hlavne keď idem vo večerných hodinách autobusom a nastúpi partia mojich rovesníkov a hneď sa na mne začnú smiať a začnú mi nadávať.

Na záver chcem len povedať, že je podľa mňa dôležité mať úctu ku všetkým ľuďom, a to nie len k telesne postihnutým, ale aj ľuďom, ktorí sa nám zdajú na prvý dojem nesympatickí či odlišní.

Každý musíme začať sám od seba.

Hudobný medailónik: Karel Svoboda

Pripravil: Tomáš Durec, exredaktor

Aby sme zadosť učili zadosť umeniu a kultúre, prinášame Vám tip na ďalšieho umelca svetového formátu. Mimochodom, vedeli by ste odpovedať na týchto 10 jednoduchých otázok?

Najprv malý kvíz

1. Aký medicínsky odbor študoval mladý Karel?

- a. Gynekológ
- b. Anestéziológ
- c. Dermatológ
- d. Zubár

2. Ako sa volala hudobná kapela, kde Karel pôsobil po prvýkrát?

- a. Nefisto
- b. Mefisto
- c. Defisto
- d. Lefisto

3. Aký je názov divadla, v ktorom zaznela prvá scénická hudba Karla Svobodu?

- a. Rokoko
- b. Baroko
- c. Maroko
- d. Naoko

4. Prečo bol pre Karla rok 1965 prelomovým?

- Karlova hudba po prvýkrát zaznela vo filme
- Vydanie prvého hitu
- Svadba
- Rozvod

5. Ku ktorému filmu nezložil hudbu Karel Svoboda?

- Noc na Karlštejně
- Tři oříšky pro Popelku
- Jáchyme, hoď ho do stroje!
- Cožtakhle dát si špenát

6. S ktorou speváčkou/spevákom Karel nespolupracoval?

- Hana Zagorová
- Karel Gott
- Helena Vondráčková
- František Křištof Veselý

7. Ku ktorému z hitov Karla Gotta nenapísal hudbu Karel Svoboda?

- Kávu si osladím
- Lady Carneval
- Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš?
- Včelka Mája

8. Ako sa volal prvý Karlov prvý muzikál?

- Frankenstein
- Dracula
- Fantomas
- Golem

9. Ako sa volal protagonista Karlovho prvého muzikálu?

- Daniel Bakula
- Daniel Palica
- Daniel Klacek
- Daniel Hůlka

10. V ktorom meste filmových festivalov nedostal Karel ocenenie?

- Tokio
- Rio de Janeiro
- Benátky
- Cannes

Správne odpovede: 1.d 2.b 3.a 4.a 5.c 6.d 7.a 8.b 9.d 10.c

Pokiaľ ste získali 10 bodov, blahoželáme! Ak Vám však otázky robili zásadnejší problém, nezaškodilo by sa trochu dozvedieť...

Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš...? Pravdepodobne žiadna iná otázka by nemohla poskytnúť lepšie premostenie na nádejného zubára z Karlovej univerzity v Prahe. Zvuky prerážajúce zubnú sklovinu mu však naplnenie do života nepriniesli. Bola to práve hudba, ktorá mu dodala dostatok síl nato, aby zavesil svoju vrtačku na klinec a vzal do rúk poriadny inštrument.

Prvou skúsenosťou s vlastnou kapelou pre mladého Karla, mimochodom človeka narodeného ešte v prvej ČSR 19. decembra 1938, bol experiment s názvom *Mefisto*. Dlho sa tu však neohrial... Karel bol veľmi všestranný umelec, svoju prvú scénickú hudbu uviedol ešte v divadle *Rokoko*.

Rok 1965 bol rokom vydania Karlovej prvej platne s vtedajším veľkým hitom *Slunce za oknem*. Pre Karla však nastal prelom kvôli skutočnosti, ktorá z neho raz a navždy spraví jedného z najväčších hudobníkov zemí bývalej republiky Československej, filmová hudba Karla Svobodu uzrela svetlo sveta. Bola to práve kinematografia, vďaka ktorej sa meno Karla Svobodu vrylo do pamäti ľudu.

Menovať všetky filmy, ktoré zdobil svojimi piesňami by nemalo konca-kraja, preto si dovoľím uviesť iba tie notoricky najznámejšie: *Noc na Karlštejně*, *Tři oříšky pro Popelku*, *Jak se budí princezny*, *Zítří vstanu a opařím se čajem*, *Což takhle dát si špenát*, *Soľ nad zlato*, *Z pekla štěstí*. Je takmer nemožné nájsť úspešného hudobníka či hudobníčku z čias najväčšieho rozkvetu umenia

a kultúry v Československu a popritom nenaraziť na meno Karla. Speváčky a speváci slágrov ako *Hana Zagorová*, *Eva Pilarová*, *Milan Drobný*, *Waldemar Matuška*, *Jiří Schelinger*, *Helena Vondráčková*, *Jana Kratochvílová*, *Michal David*, *Iveta Bartošová*, *Marcela Březinová*, *Petra Janů* či *Dalibor Janda*. Skúste si spomenúť na ich najväčšie hity a je viac ako pravdepodobné, že pod menom autora hudby nebude nikto iný ako vyššie spomínaný študent medicíny. Osobitú kapitolu však bude navždy tvoriť jeho dráha s jedným z najväčších hudobníkov 20. storočia vôbec – *Karlom Gottom*. Bolo to hviezdne duo Karlov, ktoré stálo za trhákmí, akými boli a do značnej miery sú aj dnes, piesne *Lady Carneval*, *Včelka Mája*, *Čau láske*, či už spomínané *hledání ptáčka*. V polovici 90. rokov Karel napísal svoj prvý muzikál, jeden z najúspešnejších dodnes, *Dracula*, v hlavnej roli s *Danielom Hůlkom*. Jeho dva ďalšie skvosty nezostali bez povšimnutia taktiež. Nie je veľa ľudí, ktorí by sa mohli pochváliť hudobnými oceneniami či už z *Tokia*, *Rio de Janeiro*, či zo samotného mesta filmov *Cannes*. Za zmienku taktiež stojí fakt, že *pieseň Kdepak, ty ptáčku, hnízdo máš?* získala ocenenie *druhá najlepšia filmová melódia v histórii českého filmu pri príležitosti stého výročia českej kinematografie*.

Viac ako 10 miliónov zvukových kópií s Karlovou hudbou mu zaistuje jednoznačné prvenstvo

v rebríčkoch úspešnosti do dnešných dní. Karel Svoboda opustil tento svet 28. januára 2007, keď si

vzal sám život. Je však viac ako isté, že jeho tvorba bude žiť ešte veľmi dlho.

Zábava Vtipy Zobierali: Oskar Stančiak, IV. OA & redakcia

Na písomke z literatúry:

Učiteľka: Akú dôležitú rekvizitu využívali herci v starovekom divadle?

Žiačka: Chodúle – aby ich bolo vidno a aby na nich mohli chodiť. A trubičku, ktorú mali v ústach a cez ktorú rozprávali, bolo ich tak lepšie počuť. (žiačka III.G)

Pracovný list zo spoločenskej komunikácie:

Keby ste neboli belochom, príslušníkom akej rasy by ste sa chceli narodiť a prečo?

Ak by som nebola beloška, tak by som sa chcela narodiť do tmavej pokožky, pretože černosi sú energetickejší. (žiačka II. SVC)

Pracovný list zo spoločenskej komunikácie:

Keby ste neboli belochom, príslušníkom akej rasy by ste sa chceli narodiť a prečo?

Zadanie DÚ som neporozumela úplne správne, preto by som poprosila o jej bližšie konkrétnejšie vysvetlenie. (žiačka II.SVC)

- P. uč. Komarová: Takže pôjdete zajtra pomáhať ako asistenti na ten deň narcisov? (Sviatok)

Oskar: Fuuj, nechodte zase s tým narcisom namysleným! (Osoba)

Ekonomika, IV. OA

P. uč. Komarová: Viete čo sa hovorí? V živote sú isté len dve veci, že umrieme a že musíme platiť dane!

Tomáš: A že musíme pracovať.

P. uč. Komarová: Nie, nemusíme, záleží na tom, ako sa zariadime.

Oskar: A z ČOHO budeme potom platiť tie dane?

Makroekonomika, IV.OA

P. uč. Tazberíková: Vymenujte aspoň jedného politika v Európskom parlamente.

Patrik: „Ten dedko s čudnými vlasmi.“ (chvíľu ticho)

Oskar: Takže sa volá „Ten dedko s čudnými vlasmi“?

Športové okienko Finále Slovnaft Cupu Pripravil a nafotil: Michal Žiak, II. OA

Na Sviatok práce - 1. 5. 2018 - sa spolu vo finále v trnavskej City Aréne stretli tie najsilnejšie tímy celej sezóny, a to Slovan proti Ružomberku.

O tento pohár sa hralo ešte za Československa v 60. rokoch minulého storočia. Najviac, až 15 víťazstiev, dosiahol ŠK Slovan Bratislava. No v iných ročníkoch sa nestratili tímy ako MŠK Žilina, AS Trenčín, FC ViOn Zlaté Moravce, či Artmedia Petržalka (dnes známa ako FC Petržalka Akadémia).

Zápas sľuboval krásne vyvrcholenie celej sezóny. Nehralo sa ale iba o fazuľky. Víťaz zápasu získal pohár, miestenku do kvalifikácie o účasť v Európskej lige UEFA a príspevok 50 000 eur. Tím, ktorý vo finále prehral, získal prémiiu 20 000 eur. Zápas bol ale nahlásený ako rizikový, a to z dôvodu prítomnosti tvrdého jadra klubu ŠK Slovan Bratislava. Celá Trnava preto bola od skorého rána na

nohách. Celé mesto, od stanice až po City Arénu, bolo plné po zuby ozbrojených policajtov. Pripravovali sa na príchod fanúšikov ŠK Slovan Bratislava. Tí prišli asi hodinu pred zápasom. Ich pochod sa ale nezaobišiel bez pyrotechniky a vulgárnych pokrikov na mesto Trnava (Spartak Trnava je totiž ich najväčším rivalom). Zástupy policajtov strážili fanúšikov MFK Ružomberok pred fanúškmi Slovana. V takejto bezpečnostnej atmosfére sa začal samotný futbalový zápas. Tesne pred zápasom si ale fanúškovia MFK Ružomberok museli pustiť jednu dymovnicu.

Zápas sa začínal jemným tlakom Slovana, ktorý sa v hre ničoho neobával. Už v prvých minútach zápasu ohrozili „belasí“ bránu brankára Ružomberka Matúša Macíka. V 25. minúte sa City Aréna tešila z prvého gólu Slovana. Na center Mohu najlepšie zareagoval útočník Slovana Andraž Šporar, ktorého krásne umiestnená hlavička prekvapila Macíka. Po inkasovanom góle síce Ružomberčania vystupňovali aktivitu, ale Slovan mal hru pevne pod kontrolou. V 42. minúte zahodili slovanisti tutovku, ktorú obranca Ružomberka Peter Maslo odkopol na rohový kop. Hráči „Ruže“ si ale po zahranom rohovom kope mohli vydýchnuť, keďže rozhodca neuznal faul Pikka na Andraža Šporara.

Počas prvého polčasu odovzdali finančnú odmenu

najúspešnejšiemu klubu z regionálnych súťaží – TJ Iskra Borčice, hrajúcemu v 3. Lige západ, ktorý sa dostal až do štvrtfinále Slovnaft Cupu, kde prehral s MŠK Žilina 0:2. Cez polčas bola ešte prezentácia víťaziek ženského Slovnaft Cupu. Vyhrali ho futbalistky ŠK Slovan Bratislava.

Kým sme sa my, „obyčajní“ diváci, cez polčas bavili futbalom, v kotle Slovana začala atmosféra hustnúť. Začala hustnúť až tak, že majiteľ Slovana bol nútený ísť počas prestávky za rozhodcami a porozprávať sa s nimi o tom, že v prípade používania pyrotechniky nech prerušia zápas.

Začiatok 2. polčasu priniesol ďalší gól Slovana Bratislava. Po rohovom kope Holmana sa hlavičkou presadil stopér Božíkov a Slovan už vyhrával 2:0. Z dvojgólového vedenia sa ale belasí tešili len 10 minút. Obrovskú hrúbku Slovana v obrane potrestal ružomerský kanonier Peter Gál-Andrezly. O dve minúty Slovan viedol opäť o dva góly, o čo sa postaral Holman. Po góle na 3:1 začali na seba upozorňovať fanúškovia Slovana. Odpaľovali pyrotechniku, púšťali dymovnice a kvôli nim musel rozhodca na 5 minút prerušiť hru. Hra síce pokračovala, ale po chvíli bola zase prerušená. Ultras Slovana totiž aj napriek opakovaným upozorneniam zo strany organizátorov púšťali pyrotechniku, dokonca ju hádzali na trávnik, čím znemožňovali hru. Hráči boli teda vykázaní do kabín.

Počas vyčínania

fanúšikov za nimi prišli legenda Slovana Róbert Vittek a funkcionár Slovana Ivan Kmotrík ml., ktorí sa snažili dohovoriť im. Ultras Slovana ale neprestávali, preto museli byť vykázaní zo štadióna. No aj mimo štadióna boli neskutočne násilní a bili sa s policajtm. Po asi

pol hodine sa v hre pokračovalo. V hre sa prakticky opakoval model z 1. polčasu, keď Slovan vyhrával 1:0. V 97. minúte bol koniec ružomerským nádejam a pohár nad hlavy zodvihli hráči Slovana Bratislava, ktorí vyhrali 3:1. Zápas ale poznačil ešte jeden incident. Keď rozhodca naposledy fúkol do píšťalky, tak Ivan Kmotrík ml. išiel na trávnik oslavovať a pri oslave heiloval.

Ohlasy po zápase:

Martin Ševela – tréner ŠK Slovan Bratislava: „V zápase bola emócia, priebeh sme kontrolovali. Mrzí ma tá škvrna, ktorou bolo prerušenie duelu, nemalo by sa to stávať. Pribrzdilo to tempo, ktoré nebolo také vysoké, ako by som si predstavoval. Mrzí ma aj gól, ktorý sme inkasovali, bolo to pre stratu koncentrácie. Zareagovali sme však a po našom ďalšom zásahu sa už iba dohrávalo. Súper riskoval, my sme mali príležitosti z brejkov, mohli sme to uzavrieť skôr, takto to bolo

napäté až do konca. Priebeh finále pre nás bol jednoduchší než priebeh semifinálových duelov proti Trnave, ktoré boli výsledkovo vyrovnané, aj keď sme v nich herne dominovali. Dnes naša reakcia na inkasovaný gól bola výborná, vyšiel nám útok a finalizácia, Holmanov gól nás dostal do pokojnejších vôd. Inak sa hrá, keď tím vedie o dva góly. Je smutné, že oslavy sú bez fanúšikov, no môžu si za to sami - teda tí, ktorí narobili problémy. Takéto niečo skôr je charakteristické pre južanské krajiny. Myslím si, že prerušenie bolo na mieste, išlo o zdravie hráčov. Dopadlo to dobre.”

Norbert Hrnčár – tréner MŠK Ružomberok: „V tejto chvíli nám zostáva len pográtulovať Slovanu k zisku pohára. Ja ďakujem hráčom za peknú cestu do finále. Slovan bol favoritom a potvrdil to. Samozrejme, chceli sme uspieť, no Slovan bol dnes lepší. Nesústredili sme sa len na pohár, neuprednostňovali sme tento zápas pred ligovými. Z nášho mužstva iba Ján Maslo zažil jedno pohárové finále, aj to skôr ako náhradník, chýbali nám skúsenosti. Chalanom poďakujem za celú púť do finále a chcem poďakovať našim fantastickým fanúšikom, že prišli v hojnom počte a neúnavne nás povzbudzovali. Vo fáze, keď sme dali kontaktný gól, by pre nás bolo dobré trochu ten stav udržať, no súper hneď strelil svoj tretí gól a aj keď sme za gólom ešte išli, Slovan má kvalitu, aby si to ustrážil a tak to aj dohrál. Nebudem sa vyjadrovať k iným veciam, ja riešim futbal.”

Michal Šulla, brankár ŠK Slovan Bratislava: „Je to super, tešíme sa z toho, že sa nám podarilo vyhrať pohár. Raz som už vo finále bol, ale uspel som až teraz so Slovanom. Som rád, že sa mi to podarilo v takom mladom brankárskom veku. K fanúšikom sa nebudem vyjadrovať, ani presne neviem, čo sa tam stalo. Každopádne nás však mrzí, že nemohli byť pri oslavách.”

Peter Gál-Andrezy, stredopoliar MFK Ružomberok: „Všetci sme sklamaní a smutní z prehry. Dnes to nebol náš deň. Slovan bol efektívny, dal tri góly a to rozhodlo. Prerušenie zápasu nám nepomohlo, vytuhli sme a nezmohli sme sa už na to, aby sme Slovanu sťažili pozíciu.”

Hráčom ŠK Slovan Bratislava srdečne blahoželám!!!

Kopla ma múza

O najlepších kamarátoch

Autorka textu a ilustrácie: Monika Sivičková, V. A

V lese pod veľkou jedľou bol jeden malý domček. V tom domčeku žila mama myš, otec myšiak a malá

šedá myška so svojim bračekom myšiačikom Maxíkom. Boli tam veľmi šťastní.

Jedného dňa sa blízko nich nastahovala chudobná rodina. Myška s Maxíkom sa najprv potešili, ale potom zistili, že v tom domčeku bývali malí kocúrikovia a dve staršie biele mačky s rodičmi. Najprv sa trochu báli, ale o dva dni sa skamarátili. Pekne sa spolu hrali, čítali, kreslili a písali. Bolo im veľmi dobre. Stali sa dobrými kamošmi. Povedali si, že sa nikdy neopustia.

V sobotu po obede prišla kengura poštárka. Niesla nejaký list. Kocúrikovia so staršími mačičkami, spolu s Maxíkom a jeho sestričkou šedou myškou Stelkou, si mysleli, že to je list do KINA. Keď im kengura poštárka dala list a rodičia si ho prečítali, tak deťom povedali, že to nie je žiadny list do KINA. Maxík sa opýtal, čo je na tom liste napísané a pre koho je ten list. Mamička mu povedala, že to je list pre kocúrikov a biele mačičky spolu s rodičmi. Maxík sa prekvapil a potom sa opýtal: „Čo je tam napísané?“. Mamička mu povedala, že nebude čítať cudzí list a podala ho staršej bielej mačičke Siane. Siana ho dala svojej mamičke, aby si ho prečítala. Sianina mamička začala čítať:

„Dobrý deň, pani Hanka. Bohužiaľ ste prišli o prácu kvôli Vášmu presťahovaniu do lesa. Teraz máte dlhú cestu do práce a my potrebujeme, aby ste pracovali už o 6. hodine ráno. Ak chcete zasa chodiť do práce, tak sa k nám prisťahujte do mesta. S pozdravom, rak Kamil.“

Sianina mamička to povedala deťom a museli sa presťahovať. Deťom sa nechcelo, lebo tu mali dobrých kamarátov, ale mamičku museli poslúchať a tak sa rozlúčili.

Keď sa rozlúčili, tak si zobrali trochu jedla a vybrali sa na dlhú cestu. Mali prísť na lúku, ale pomýlili si cestu a prišli k domu medveďa Demetra. Pekne sa pozdravili a slušne sa ho opýtali, či nevie, akou cestou prídu na lúku. Medveď Demeter im povedal, že majú ísť doprava a potom doľava. Pekne sa mu poďakovali a šli – najprv doprava a potom doľava. Ešte neprišli na lúku, ale na nejaké pole. Stretli tam koňa menom Frančesko. Opýtali sa ho, či nevie, kadiaľ sa dostanú na lúku. Frančesko im povedal, že majú ísť rovno a potom zabočia doľava. Pekne sa poďakovali a šli. Keď tam prišli, dostali sa úplne niekde inde, na nejakú čistinku.

Stretli tam srnku Soninku. Pozdravili sa, opýtali sa, či nevie, ako sa dostanú na lúku. Srnka Soninka im povedala, že majú ísť doľava, potom na križovatke doprava a potom rovno. Už-už chceli ísť, ale srnka sa ich opýtala, či nie sú hladní. Rodičia neboli hladní, ale kocúrikovia a mačičky Siana a Samanta boli hladné. A tak zostali. Soninka im ponúkla mlieko a syr. Kocúrik Teo a kocúrik Leo si dali syr a mačičky Siana a Samanta sa ponúkli mliekom. Keď dojedli, pekne sa za všetko poďakovali a odišli. Konečne tam už boli. Na konci lúky sa rozprestieralo veľké mesto.

Trošku si oddýchlí a išli ďalej, až do mamičkinej roboty. Keď vošli, tak tam Kamil rak nebol. Opýtali sa maminkinej kolegyne líšky Foxi. Foxi im povedala, že rak Kamil je chorý a tak išli preč, povedali si, že to skúsia zasa zajtra. Lahli si pod lavičku a tam prespali. Siana a Samanta ako prvé, potom kocúrik Leo, potom rodičia a nakoniec kocúrik Teo.

Už je ráno. Prvý vstáva Leo, potom rodičia, mačičky Siana a Samanta a nakoniec Teo. Rodičia pripravili niečo na jedenie. Všetci sa najedli a zas šli do mamičkinej roboty. Vošli. Tentokrát tam nebola ani líška Foxi. Spýtali sa kolegu krtka Dávida. Dávid im povedal, že aj ona je chorá, a tak išli zasa pod lavičku. Siana povedala, že jej je smutno za Maxíkom a Stelkou. Ocko im povedal, že keď sa rak Kamil uzdraví a mamička bude chodiť do roboty, tak ich niekedy môžu navštíviť. Siana sa veľmi potešila.

Mamička im povedala, že sa všetci pôjdu prejsť. A tak išli. V polovici cesty Teo našiel hromadu šišíek a orieškov. Teo zavolať mamičku a otecka. Mamička si myslela, že to niekto chce vyhodiť. Otecko si myslel, že si niekto robí zásobu na zimu. O chvíľu prišla veverička Eliška. Teo sa naľakal a schoval sa za svoju sestričku Sianu. Samanta mu povedala, že sa nemusí báť. Všetci pozdravili. Eliška sa ich pýtala, čo tu robia a ako sa volajú. Otecko povedal: „Sme na prechádzke a volám sa Matúš.“ Mamička povedala: „Volám sa Hanka.“ „Ja sa volám Siana“, povedala jedna z mačičiek. Druhá povedala, že sa volá Samanta. „Ja sa volám Teo“. „A ja zas Leo“, povedali kocúrikovia. Teo sa opýtal: Tá hromada šišíek a orieškov je Tvoja?“ Veverička Eliška povedala, že áno a že to má zásoby na zimu. Eliška im ponúkla niečo na pitie a rozlúčili sa. „Už je večer, mali by sme sa vrátiť“, povedal ocko. A tak išli naspäť pod lavičku.

Keď sa ráno zobudili, mamičke niekto volal. Bol to rak Kamil. Mamička zdvihla telefón a pozdravila sa. „Dobrý deň, pán rak, prosím, prečo ste mi volali? Už ste zdravý?“ „Áno som. Chcem vám povedať, že včera mi volal krokodíl Sebastián. Povedal mi, že by chcel pracovať u nás v robote, a preto vás tu už nepotrebuje.“ „Ale pán rak, ako to môžete urobiť?“ „Povedal som, dovidenia!“ a rak Kamil zložil telefón. Mamička bola nahnevaná a smutná, všetko to povedala ockovi a deťom. Ocko sa prekvapil, povedal, že sa presťahujú naspäť do lesa vedľa Stelky a Maxíka. „Možno nájdeme aj robotu.“ A tak šli. Po ceste našli časopis, kde hľadali niekoho do roboty, vedľa veľkej jedle. Všetci sa potešili. Keď tam prišli, hneď išli do tej roboty, či by mamičku tam nezobrali. Riaditeľka sova Miriam povedala: „S radosťou!“ A bolo rozhodnuté! Siana, Samanta, Teo a Leo išli hneď za Stelkou a Maxíkom. Stelka a Maxík sa veľmi potešili. A keď im povedali, že tu zostávajú, tak sa potešili ešte viac. Celý deň sa hrali. Hneď v ten večer išli všetci do cukrárne.

- 9 -

Spomínajú: Nikola Razgyelová, bývalá spolužiačka (a Veronika Haramiová, I. G)

Lucku Vircsíkovú som spoznala v roku 2013. Spolu sme nastúpili na Mokrohájsku do I.EOOS. Prišla v ružovej mikine s čiapkou na hlave. Po týždni sme sa už normálne rozprávali a už mi aj povedala, kvôli čomu vlastne chodí na túto školu. Mala totiž nádor v mozgu, preto bola aj holohlavá, s výnimkou pár vlasov pri krku. Stále sa usmievala, s každým si rozumela. Boli sme v triede piati: ja, ona, Nikolas (ktorý ju vždy vedel skvelo rozosmiať a časom sme mu hovorili Niko), Miška (dievča ktoré nemalo moc rado školu, ale čo sa týka obliekania a maľovania sa, bola skvelý poradca) a Robo (chlapec, ktorý moc nerozprával, ale keď bol hladný, nebol problém požiť o jedlo aj celý deň).

Tak, ako so žiakmi z iných tried, tak isto si rozumela aj s učiteľmi. Som si istá, že mala rada nášho učiteľa matematiky pána Szekulu (zábavný matikár, ktorý, keď ho niečo nahnevalo, stačilo iba pár jeho slov, už sme boli ticho na mieste a poslúchali), ktorý sa jej na hodinách pekne venoval. To ma privádza k ďalšej veci, a to, že tiež bola aj veľmi vďačná, že jej učitelia pomáhali s písaním poznámok, napríklad pani učiteľku Furišovou (ktorá sa tiež vedela nahnevať a aj krásne zakričať, aby sme sa konečne už začali učiť) a pani Tazberíkovú (na ktorej bolo viditeľné, že nás berie ako svoje deti, a keď vysvetľovala učivo, vedela to skvelo prirovnať k životu, a hneď sme si to vedeli aj lepšie zapamätať) mala najradšej. Tak ako učitelia či asistenti, sme jej pomáhali aj my, žiaci na škole, napríklad Papo (skvelý chlapec, na ktorom bolo zreteľné, že keď vie, pomôže so všetkým), Tomáš (ktorý je vtipný, ale niekedy naopak veľmi vážny čo sa týka učenia, ale zväčša srandista), Katka, a, samozrejme, my spolužiaci.

Dostali sme sa spolu do druhého ročníka EOOS. Ibaže s Luciferom – Luckou (to bola jej prezývka, ktorou som ju, mimochodom, mohla prezývať iba ja sama a nik iný - mne jedinej to dovolila a viem, že keď som jej tak povedala, sa aj usmievala), to nebolo už v tom čase veľmi dobré a často chýbala kvôli svojim lekárom a vyšetreniam. Ale aj tak sa stihala učiť. Mňa veľmi podporovala v mojej chorobe, teda v epilepsii, pamätám si na jej slová: „...musíš ísť na tú operáciu. Bude ti lepšie, kašľať na vlasy, však ja ich nemám už ako dlho a je mi to jedno. Zase dorastú, neboj...“ a podobne.

Nakoniec sme aj tak spolu prepadli a opakovali 2.EOOS. Nový školský rok nezačal ružovo a jej stav sa zase o trochu zhoršil. Znova veľa vynechávala v škole. A keď konečne raz zase prišla do školy, chcela som sa s ňou nutne porozprávať. Z dôvery som sa jej s tým, že za tri mesiace mám operáciu mozgu. „Čo mam robiť? Ako to bude prebiehať?“ kládla som jej otázky aj s mojimi obavami, a ona mi pokojne všetko povedala, od začiatku až po koniec. Aj mi ukázala, aké diery má v hlave, čo všetko robili doktori jej, a ešte som dostala vynadané, že prečo sa niečoho takého bojím, ak som od nej staršia. Po operácii som prišla do školy a akonáhle ma zbadala, jej prvé slová boli: „Ahoj. Jéj! Konečne už nie som sama v triede bez vlasov,“ a k tomu pridala jej výnimočný úsmev. Po pár týždňoch prišla veľmi smutná do školy a povedala nám, že jej zomrela mama. Každý sme jej popriali úprimnú sústrasť. Od tej chvíle sa úplne zmenila - na veľmi smutnú a uzavretú. A zase častejšie a dlho chýbala kvôli ďalšej operácii mozgu. A už to tu bolo zase - kvôli našim operáciám sme spolu prepadli a boli nútené opakovat' ročník. Po toľkom chýbaní sme jednoducho museli. Nemali sme dost známk.

Mali sme zase nových spolužiakov: Katku (naša spriaznená duša), Adama (hovorili sme mu Kefa, pretože mal také vlasy, ktoré sme mu s Luciferom len závideli), Mareka (nevidiaci, no veľmi pekný chlapec so samými medailami z plávania - keď sme ho prvýkrát videli, ako sa prezlieka v šatni, to telo... pamätám si, že Lucke padla sánka a taktiež viem, že ju vždy rozosmial, keď párkrát povedal, že: „Pozeral som včera ten seriál“ alebo „to a tamto som videl“), a už zostáva iba Ondro (milý chlapec, ktorému niekedy nerobilo problém s vozíkom prejsť Luciferke po nohe). Prišla v prvý deň do školy, no potom znova dlhšie nie. Keď som ju uvidela vo dverách, tak to s ňou už vôbec nebolo dobré. Ťažko sa jej chodilo (krívala), už nevedela poriadne písať - ruky sa jej triasli, a tiež sme jej museli pomáhať chodiť na toaletu, či do iných tried na vyučovanie.

Mali sme pospájané hodiny aj s prvkami, a tam sme spoznali Veroniku (tá Lucke pomáhala hlavne s angličtinou - jednoducho dokonalé doučovanie). Mali sme za triednu učiteľku Luckinu obľúbenkyňu - učiteľku Tazberíkovú. Ona Luciferke veľmi pomáhala, aby už spravila skúšky. A to už nebola iba naša učiteľka, ale rovnako tak aj náš anjel strážny. Potom zase dlho chýbala, a keď prišla, oznámila nám smutnú správu, že má ďalší nádor na mozgu, ale tentokrát je zhubný, teda rakovina. Trošku nás vtedy s Katkou dohnala k slzám. Musela chodiť na ožarovanie, pretože bol veľmi veľký a nebolo možné ho celý odstrániť, teda vyoperovať. Z nemocnice nám prišla na vozíčku, lebo bola trochu slabá, a priniesla nám aj malé darčeky, ktoré tam vyrobila. Boli to chutné privesky, zobrazujúce zvieratá, ako napríklad kačička, žabka, mačička. Živé spomienky, ktoré večer svietia. Takisto nám ukázala, čo všetko si vyrobila ešte ona, a to malé farebné šatky.

Cez to všetko si bola schopná stále zachovať svoju detskú dušu a stále sa usmievala na počítačových hodinách. Vybavuje sa mi, ako sa na nich stále na niečom smežeme, až sme niekedy učiteľku doháňali k šialenstvu... Aj napriek tomu všetkému, keďže sa pomaly blížilo ku veľkým skúškam, sa snažila - ja som ju doučovala matematiku a počítanie, mzdy, Katka ekonomiku a Veronika angličtinu. Bohužiaľ sa nepodarilo, no aj tak prišla v deň skúšok do školy, aby nás ostatných podporovala.

Viem, že mala aprílový dátum narodenia, rovnako ako ja s Katkou. Preto sme to aj nazvali, že sme bláznivé ako apríl. Videli sme ju všetci naposledy minulý rok, keď ešte pokračovala v druhom ročníku. Potom, v roku 2018, sme sa dozvedeli, že akurát v apríli, po jej narodeninách, ju jej choroba, teda rakovina, dostala.

Už len ležala v posteli. Opustilo nás skvelé dievča s krásnym úsmevom na tvári. Dievča na ktoré sú len krásne spomienky, a presne tak si ju pamätám aj ja....

(Ďakujeme PhDr. Anete Filipovičovej, školskej psychologičke, za podnet napísať tento rozlúčkový článok.)

Divým prúdom rieka tečie
Naráža silno na skaly
Miestami sa trochu vlečie
Vlny prúdu viac nevzali
Na brehu stojí dievčina
Čo môže asi tak robiť?
Myslím, že to viem. Spomína.
Hĺbku silou nevie zničiť.
Spomínaš na náš krásny deň?
Ja si pamätám, naozaj.
Bol tam stromu veľký to kmeň.
Bol vtedy pekný letný máj.
Pod nohami samé kvety.
Náš, len náš krásny letný raj.
Stále cítim vôňu mäty.
Zrazu, s hlbokým nádychom
Šepnem potichu cez slzy
Zem sa stretne s kolenom
Ani nevieš, ako ma to mrzí.
So zavretými očami
A naposledy dodám len
Hlas bolesťou trasie sa mi:
Nezabudni na mňa. Vďaka!

(Jakub Macek, I. G)

Musíme žiť tak, akoby sme mali iba hodinu času na vybavenie toho najdôležitejšieho. A zároveň tak, akoby to, čo robíme, malo pokračovať i vo večnosti.

Lev Nikolajevič Tolstoj